fidel castro

devrim için savaşmayana komünist denmez

yar yayınları

YAR YAYINLARI
Nisan, 1977, İstanbul

Dizgi, Tertip, Baskı :
ZAFER MATBAASI

Kapak Baskısı :
ÖNAY MATBAASI

Cilt :
ŞEHİR MÜCELLTHANESİ

YÖNETİM YERİ :
Ticarethane Sokağı,
Ticarethane Çıkmazı,
Bozkurt Han, 25/1
Cağaloğlu - İstanbul

Fidel Castro

DEVRİM İÇİN SAVAŞMAYANA KOMÜNİST DENMEZ

Türkçesi:
Doğan Gün

YAR YAYINLARI
P.K. 37 - İstanbul

ÖNSÖZ

[Önemli uluslararası yankıları olan bu söylev, «13 Mart»ın onuncu yıldönümünde, Fidel Castro tarafından Havana Üniversitesi'nde verilmiştir. 13 Mart, Batista diktatörlüğüne karşı verilen savaşta, Başkanlık Sarayı üzerine yapılan saldırının tarihidir. Emperyalist basın ve ABD etkisindeki Lâtin Amerika gazeteleri, bu söylevi Küba ile Sovyet hükümetleri arasında bir uçurum ve Küba'nın diğer Latin-Amerika ülkelerinin «iç-işlerine karışma»sı olarak göstermek için, ellerinden geleni yaptılar.

[Söylev, uluslararası Komünist harekette, ansızın bir tartışma konusu oluverdi. Hareketin «sınıf dayanışması» ve «barış içinde birarada yaşama» ilkesine bağlı kesimleri, bu söylevi ya açıkça suçladılar, yada dolaylı bir yoldan ona karşı öfkelerini ortaya koydular. Gerilla kuvvetleri ise, tam tersine, bu söylevi güçlü bir tasvip le karşıladılar.

[Çeşitli tartışma kaynaklarının üstünde Castro'nun durumunun gerçek değerlendirilmesi ise, 13 Mart söylevinin Batı Yarımküresindeki devrimci mücadelenin gelişiminde önemli bir belge olarak derhal kabul edilmesidir.

[Söylev, bundan başka, sürekli derinleşen Küba devriminin defterine de önemli bir kazanç olarak geçirilmiştir. Bu söylev, Küba liderlerinin, bürokratizmin hastalık ve tehlikelerine dikkat çekme geleneklerinin bir devamıdır. Saldırıların yalnız Venezuela Komünist Partisinin sağ kanat liderlerine karşı olan Fidel Castro'nun kişiliğine değil, aynı zamanda onun gerçek bir komünisti neyin tayin ettiği konusundaki yorumlarına da yapılması, bu durumu açıklıkla ortaya koyar.]

DEVRİM İÇİN SAVAŞMAYANA KOMÜNİST DENMEZ

Profesör ve Üniversite öğrencisi yoldaşlar, Burada bulunan herkes,

Bundan on yıl önce, 13 Mart 1957'de yapılan şanlı saldırıyı anmak için düzenlediğimiz bu törenlerde, Devrim ve halkı ilgilendiren bazı konular üzerinde temel görüşlere varmak, bizim için bir gelenek haline gelmiştir. Bu konular belki pek çeşitli olabilir. Ama somut durumun uluslararası nitelik kazandırdığı bir takım konuları da bu fırsatları değerlendirerek genel planda da olsa incelemiş oluyoruz. Ve bugünkü durum, yeniden böyle bir konu üzerinde durmamızı gerektirdi.

Venezuela'dan, Venezuela devrimci hareke-

tinin sorunlarından, Venezuela kukla hükümetinin bize yönelttiği suçlamalardan ve Venezuela Komünist Partisinin sağcı bürokrat liderliğinin devrimimize karşı saldırılarından söz ediyoruz.

Birkaç gündenberi, Venezuela hükümetinin eski bir görevlisinin ölümü üzerine, Yankee haber servisleri ve Venezuela hükümeti tarafından ülkemize karşı büyük bir kampanya açıldı. Ve birkaç aydır, bu ülkenin gizli, yarı gizli ve hattâ yasal basınında, Venezuela Komünist Partisinin sağcı liderliği tarafından, Partimize karşı buna benzer suçlamalar yapıldı. Proimperyalist oligarşi, Venezuela'nın; Venezuela Komünist Partisinin sağcı liderliği ise Partinin içişlerine karıştığımızı söylüyorlar. Sağcılarla tutucular arasındaki bu uyuşma, hiç de şaşılacak bir rastlantı değildir.

Elimizde çeşitli haber kaynaklarından beslenen bir seri gazete var. Elden geldiğince tarih sırasına bağlı kalarak, bunlarda gözümüze çarpan en önemli parçaları okuyacağız. Bu, olayları daha iyi izliyebilmemizi kolaylaştıracak.

İlk yazı, «Karakas, 1 Mart (AFP)» başlığını taşıyor:

«Dışişleri Bakanı Ignacio Iribarren Borges'in kardeşi ve eski Sosyal Güvenlik Müdürü Dr. Julio Iribarren Borges, bu sabah kaçırılmıştır. Olayı tertipleyen tabancalı üç aşırı eleman, Dr. Julio Iribarren Borges'i zorla bir taşıta bindirmişler ve son hızla olay yerinden uzaklaşmışlardır.»

«Polis yetkilileri», diye sürüyor yazı, «olayı tertipleyenlerin Ulusal Kurtuluş Silâhlı Kuvvetleri adını taşıyan örgüte bağlı gençler olduklа-

rını tahmin ediyorlar. Yetkililer emniyet güçlerini takviye etmiş ve kaçakların kentte gizlenebileceği olabilirliğine karşı, çevrelerinde sıkı bir çember kurulmuştur.»

Yazının bütününü değil, ana fikrini taşıyan paragrafını okuyorum. Geri kalan kısımlar çeşitli biçimlerde aynı şeyleri tekrarlıyor.

«Karakas, 1 Mart, (AP): Dışişleri Bakanı'nın kardeşi ünlü Venezuela'lı politikacı Julio Iribarren Borges, bugün, esrarengiz bir biçimde ortadan kaybolmuştur.

«Julio Iribarren Borges, son günlerde arttırılan Sosyal Güvenlik vergisinden dolayı, en çok sözü edilen kişilerden biriydi. Sosyal servislerin genişletileceğine söz verilmiş ve bu konuda hiç bir şey yapılmamış olmasına karşın, işçiler ve memurlar, 1 Ocaktan beri oldukça önemli bir vergi ödüyorlardı.

«Bir televizyon yorumcusu, 'Aşırı elemanların Julio Iribarren Borges'i neden kaçırdıklarını tahmin etmek kolaydır. Son günlerde Julio Iribarren Borges Venezuela'nın belki de en önemli adamıydı. Onu kaçırmak, elbette ki sevilen bir politikacıyı kaçırmaktan daha çekicidir' demiştir.» Bunlar da AP ajansının sözleri.

Şimdi: «Karakas, 3 Mart, (AP) : Salı sabahı kaçırılan Julio Iribarren Borges'in cesedinin Karakas'tan 24 km. uzaklıkta bulunduğu, bu gece polis tarafından bildirilmiştir.

«Polis kaynaklarından öğrendiğimize göre, Julio Iribarren Borges'in cesedi Venezuela Bilim Enstitüsü'nün yakınında bulunmuştur. Sırtında üç kurşun yarası vardır. Ölünün çevresine, Ulusal Kurtuluş Silâhlı Kuvvetleri (FALN) işaretini

taşıyan pek çok bildiri bırakılmıştır. Bunlarda «Listemizde üç politikacı daha var!» yazısı göze çarpmaktadır.

«Karakas, 4 Mart, (UPI)» Bu parça da, Julio Iribarren Borges'in gömülmesinden söz ediyor ve Venezuela Hükümeti eski İçişleri Bakanının bir demecini içeriyor. Demeci okuyorum:

«Eski İçişleri Bakanı, hükümet partisi Accion Democratica'nın parlamento grup başkanı Carlos Andres Perez, United Press İnternationale'a 'Bu olay, Küba Başbakanı Fidel Castro'nun ve Venezuela'da uygulanan onun yöntemlerinin izini taşıyor. Venezuela ve bütün Latin-Amerika ülkeleri için, Küba hakkında bazı kararlar alma zamanı geldi artık' demiştir.»

KÜBA'YI SARMAYA ÇALIŞIYORLAR

«Karakas, 4 Mart, (AP) : Temel garantilerin yeniden tanınmasından 48 saat sonra, tanınmış politikacı ve Dışişleri Bakanının kardeşi Julio Iribarren Borges'in ölüsünün dün gece Karakas yakınmda bulunması üzerine, hükümet temel garantileri yeniden yürürlükten kaldırılmıştır.

«Karar, bugün öğleden sonra yapılan bir kabine toplantısında alınmış ve İçişleri Bakanı Reinaldo Mora tarafından bu gece bildirilmiştir. Bu tedbir, Küba'da iktidarı elinde tutan diktatörlüğün yaydığı kökü dışarda ideolojilerin tahrikleriyle beslenen aşırı hareketlerin bastırılmasına hizmet edecektir.»

«Karakas, 4 Mart, (AFP) : Venezuela Komünist Partisi Merkez Komitesi üyesi Hector Mujica, bugün, Dr. Julio Iribarren Borges'in öldürülmesi olayını kesinlikle takbih etmiştir.

Karakas Üniversitesi Profesörlerinden olan Avukat Hector Mujica, suça değinerek, Partisinin böyle mücadele yollarını samimiyetle ve kesinlikle takbih ettiğini, bunların halkın davasını savunmakla ya da devrimle hiç bir ilişkileri olmadığını söylemiş ve bu sabah kurbanın kardeşi Dışişleri Bakanı Ignacio Iribarren Borges'e ve ailesine bir başsağlığı telgrafı çektiğini de sözlerine eklemiştir.»

«Karakas, 5 Mart, (AFP): Komünist partisi liderleri Pompeyo Marquez, Guillermo Garcia Ponce ve geçen yıl 6 Şubatta bu başkentteki San Carlos kalesinden bir tünel yoluyla kaçan Teodoru Petkoff, Dr. Julio Iribarren Borges'in öldürülmesini takbih ettiler.

«Venezuela Komünist Partisi, ulusal basına resmî bildiri olarak bir belge göndermiştir. Bu bildiride, 'Serseriler, kişisel cinayet ve yöntemlere başvuruyorlar. Bu, anarşi ve terörizmin karakteristiğidir. Yalnız karşı-devrimci değil, aynı zamanda davaya zararlıdır da. Bunları tanımıyoruz' denilmektedir.»

6 Mart 1967, Pazartesi tarihli günlük GRANMA, Majör Elias Manuitt'in, Julio Iribarren Borges'in Karakas'ta öldürülmesiyle ilgili bir açıklamasını içeriyor. Başlığı şöyle: «Major Elias Manuitt'in, Karakas'ta Iribarren'in öldürülmesi hakkındaki demeci» Demeci okuyoruz:

«Julio Iribarren Borges'in idamını bahane ederek temel garantileri yeniden kaldırdığını açıklayan Raul Leoni Hükümeti, devrimci güçlerden üstüste yediği darbelerle durmaksızın artan zaafını ve korkusunu yeniden ispatlamıştır.

«Geçenlerde, Andres Pasquier ve Felipe Malaver adlı devrimci liderlerin kaybolmaları ve AD (Accion Democratica) Hükümeti tarafından öldürülmeleri üzerine, Venezuela FALN-FLN Ulusal Kumandanlığı bir bildiri yayınlayarak, devrimci hareketin hükümet tarafından öldürülen her savaşçısı için yurtsever güçlerin devrimci adalete başvuracaklarını ve her devrimci için, Yankee servisleri tarafından yönetilen, hüküm süren baskı ve sefaletin suç ortakları olan ülkemizdeki hainlerden, yani hükümet üyelerinden üçünün öldürüleceklerini açıklamışlardı.

«Devrimci hareketin pek çok üyeleri, türlü biçimlerde ortadan kaybolmuş, daha sonra da hükümet tarafından öldürüldükleri ortaya çıkmıştır. Kaybolan kişilerin ana ve eşleri basına açıklamalar yapmış, mahkemelere başvurulmuş, onların nerede bulunduklarının bildirilmesi için dilekçeler verilmiş, ama bunların hiçbirine karşılık alınamamıştır.

«Bu nedenlerden dolayı hareketimiz, ünlü hükümet adamı, Venezuela'da mecburi Sosyal Güvenlik vergisi adına işçilere karşı girişilen tertiplerin ve sahtekârlıkların suç ortağı, bir hafiye ve danışman olarak çalıştığı DIGEPOL adlı örgütten yönetilen Dr. Julio Iribarren Borges'i devrimci adalete teslim etmiştir. Pek çok Sosyal Güvenlik işçi ve memurları, bir DIGEPOL ajanı olan Julio Iribarren Borges'in danışma ve ispiyonları sonucunda hapsedilmişlerdi.

«Devrimci adaletin her uygulamasında, istibdat hükümetinin katillerinin arkasından ağlayacak taraftarlar, hatta tarafsız ya da karşı gruptan olduklarını söyleyenler olacaktır. Ama halk

bu eylemleri daima destekleyecek ve alkışlayacaktır.

«Venezuela'nın bugünkü durumunda doğrudan doğruya ya da dolaylı yönden parmağı olan halkımızın düşmanlarına karşı ölüm kalım savaşımızı sürdüreceğiz.

«Leoni'nin baskı tedbirlerinin hiç biri, temel garantilerin yeniden kaldırılması, tutuklamalar, işkenceler ve cinayetler, onlara yararlı olamayacaktır. Venezuela halkı, daha uzun süre yardımsız kalmayacaktır. Onların silâhlı öncüleri vardır şimdi. Bu örgüt onları daima korumaya kesinlikle kararlıdır. Onların her ölüsünün öcünü alacak ve onları nihai zafere götürecektir. Bugün, bu halk tam ve kesin bir bağımsızlığa sahip değildir.

«Savaşımız ya Zafer ya Ölüme değin sürecektir.»

«Major Elias Manuitt Camore. Venezuela FLN-FALN National Command başkanı. 4 Mart 1967, Havana.»

LEONİ BİZİ SUÇLAMAYA KALKIŞIYOR

«Karakas, 6 Mart (AP) : Julio Iribarren Borges'in öldürülmesi olaymı aydınlatmak için yapılan soruşturmalar, bugün de devam etmiştir. Tutuklanan bir öğrencinin, ipucu olarak kullanılacağı açıklanmıştır. Yaygın bir söylentiye göre, geçen Ekimde hükümet darbesi tertipleyen Ramos Varde garnizonuna mensup sağ kanat elebaşılarından biriyle Iribarren arasında özel bir dostluk varmış. Yine aynı söylentiye göre, Iribarren Borges arkadaşıyla bu darbe işini konuşmuş ve daha sonra da onu ele vermiş. Bir polis kaynağı, bu grubun öc almak amacıyla Iribarren'i öldürmüş olabileceğini daha uygun bulduklarını açıklamıştır.

«Washington, 7 Mart, (AP) : Karakas haber kaynakları, bu gece, Başbakan Raul Leoni hükümetinin, uluslararası düzen ve ahlâka saldırı ni-

teliği taşıyan Venezuela'daki cinayetin ve halka karşı diğer terör eylemlerinin Küba hükümetinin etkin desteğiyle tertiplendiği yargısına vardığını açıklamışlardır.»

«Karakas, 7 Mart, (AP) : İçişleri Bakanı Reinaldo Leandro Mora, bugün, bir politikacının kaçırılma ve öldürülmesinden dolayı Küba'yı doğrudan doğruya suçlamıştır. Daha sonra, hükümetin belki de Amerikan Devletleri Örgütüne başvuracağını açıklamıştır.

«Leandro Mora, bugün, 'bu bildiri yalnız suçeylemlerinin Fidel Castro'nun Küba'sı tarafından hazırlandığını, yöneltildiğini ve finanse edildiğini söylemiştir.

«Dün, Havana'da, Silâhlı Ulusal Kurtuluş Güçlerinin Venezuela'lı lideri Elias Manuitt Camero, Iribarren Borges'in kaçırılma ve öldürülmesinin bütün sorumluluğunu FALN'ın yüklendiğini bir bildiriyle açıklamıştır.

«Leandro Mora, bugün, 'Bu bildiri yalnız suçlulara katıldıklarını değil, bir suçlu hükümet tarafından korunduklarını da apaçık ortaya koymuştur.' demiştir.

«Bakan, bu açıklamayı, Miraflores'in Başkanlık Sarayındaki bir olağan kabine toplantısının başlamasından az önce yapmıştır.

«Bakana, 'Venezuela, Amerikan Devletleri Örgütü içinde Havana'daki Castro rejimine karşı yeni hareketler yapılabilmesini mümkün görüyor mu?' diye sorulmuş, «Kabinenin vereceği karara göre mümkün olabilir» karşılığı alınmıştır.

«Karakas, 7 Mart, (AP) : Başbakan Raul Leoni ve Kabine'si, bugün, Venezuela'ya karşı girişilen saldırgan eylemleri destekleyen ve kışkır-

tan Küba'ya karşı diplomatik eylemere girişmeye karar vermiştir. Belki de sorun Birleşmiş Milletlere getirilecektir.

«Dışişleri Bakanının kardeşi Julio Iribarren Borges'in kaçırılma ve katledilmesiyle ilgili karar, Başbakanlık Sekreteri Manuel Mantilla tarafından açıklanmıştır.

«Prieto Figureoa, 'Küba Amerikan Devletleri Örgütüne üye olmadığına göre, sorun Birleşmiş Milletlere getirilmelidir.' demiştir. Suçlamaların temeli, Küba resmî haber organında yayınlanan, Iribarren Borges'in kaçırılma ve öldürülmesine ait bütün sorumluluğu üstüne alan Silâhlı Ulusal Kurtuluş Güçlerinin bildirisine dayanmaktadır.

«Toplantıdan önce İçişleri Bakanı Reinaldo Leandro Mora, Küba'yı doğrudan doğruya suçlamış ve Venezuela'nın Küba'ya karşı diplomatik eylemlere girişme kararı almasının mümkün olduğunu açıklamıştır.»

«Karakas, 8 Mart, (ANSA) : Hükümet, terörizmi ülkesinden silip süpürmek için, hem ülke içinde güvenlik tedbirleri alarak, hem de uluslararası örgütler nezdinde elyeme geçerek şiddetli bir savaş verirken, Venezuela Hükümeti üyelerinin dün yaptıkları açıklamalara göre, teröristler de eylemlerini artırmışlardır.

«Geçen hafta, ortalığı birbirine katan, sorumluluğunu Silâhlı Ulusal Kurtuluş Güçleri adlı aşırı örgüt üyelerinin yüklendiği, Dışişleri Bakanının kardeşi Julio Iribarren Borges'in kaçırılma ve öldürülmesi olayının sonucu olarak, bugün de yeni olaylar olmuştur.»

Bundan sonra birtakım olaylar sıralıyor ve bazılarına değinerek şöyle diyor:

«Polis raporlarına göre, Bocono dağlarında çalışan silâhlı gruplar tarafından öldürülmesine karar verilen bir Ordu kılavuzunun evinde, makineli tüfeklerle silâhlanmış altı kişi görülmüştür. Silâhlı grupları aramak için Bocono dağları eteklerine, polis müfrezeleri ve bölgenin antigerilla komando güçleri gönderilmiştir.

«Sonuç olarak, Savunma Bakanlığı Örgütü ve İrtibat Kumandanlığına bağlı ve üç hafta önce teröristler tarafından Karakas'ta öldürülen polis danışmanı Dr. Alfredo Serjas'ın çalışma arkadaşı olan bir subay, kaybolmuş bulunmaktadır.

«Karakas, 8 Mart, (AP) : Anlaşıldığına göre, Venezuela, Birleşmiş Milletlerde Fidel Castro Hükümetine karşı diplomatik saldırıya geçecektir. Elbetteki Venezuela'nm bu eylemi Amerikan Devletleri Örgütü içinde başlayıp, sonradan ayrı ayrı devletler çerçevesinde genişletilecektir.

«Venezuela Hükümeti'nin yüksek görevlilerinden biri, bugün Associated Press'e bir açıklama yapmış ve 'Sorunu Birleşmiş Milletlere getireceğimizi kabul etmek akla uygundur. Ama Venezuela'nın dış politikasının, bölge örgütünün güçlendirilmesi temeline oturduğunu da unutmamak gerekir.' demiştir.

«Daha sonra sözlerine şunları eklemiştir: 'Diplomatik saldırı üç koldan yürüyecektir: Amerikan Devletleri Örgütü içinde, ikili ilişkiler çerçevesinde ve en son olarak —en son planda değil— da, Venezuela sorunu Birleşmiş Milletlere getirecektir.

«Amerikan Devletleri Örgütünden resmi bir suçlama bildirisinden fazla bir şey beklemediğimiz açıktır. Bu da yalnız bir moral değer taşır. Ama hatırlamak gerekir ki moralite de güçsüz uluslar tarafından yaratılmış bir silâhtır.

«Aynı görevli, 'Amerikan Devletleri Örgütü, Küba ile ilgili olarak elinden gelen her şeyi yapmıştır.' derken, Dışişleri Bakanlığına bağlı bir kaynak ta, 'Küba'nın Amerikan Devletleri Örgütüne bağlı olmadığını unutmayalım. Amerikan Devletleri Örgütünde Küba'nın dosyası çoktan kapanmıştır. Amerikan Devletleri Örgütünün herhangi bir girişimine Küba yalnızca gülecektir.' demiştir.

«İkili ilişkiler arasında dostça ve düşmanca olanları vardır.

«Venezuela, en büyük baskıyı Birleşik Arap Cumhuriyeti'ne yapacak ve bu ülkenin, gelecek yıl Kahire'de toplanması mümkün görünen Üç-Kıta Konferansı ile olan bağlarını koparmaya çalışacaktır.

«Yüksek rütbeli bir Hükümet kaynağına göre, Venezuela, Mısır Hükümeti'nin bugünkü durumunu terketmesi için enerji harcayacaktır. Mısır, başlıca ilişkilerini ya genel olarak bütün Latin Amerika'yla, ya da özel olarak yalnızca Küba ile kurmak zorundadır.'

«'Üç-Kıta Örgütü bir Genel Sekreterlik ve sekiz Sekreterlikten oluşmaktadır. Bunlardan biri de Birleşik Arap Cumhuriyeti Bürosudur. Venezuela, zor durumdadır. Birleşik Arap Cumhuriyeti'nden, geçen yıl, Venezuela'daki isyancılara yardıma devam eden Küba'ya destek olmuş bulunan Üç-Kıta Örgütüyle olan bağlarını kopar-

ması ve Kahire'de toplanacak olan önümüzdeki Konferanstan çekilmesi istenecektir.' Bunu da önemli bir Venezuela sözcüsü söylüyor ve 'İkili anlaşmalar temeli üzerinde, Meksika, Amerika Birleşik Devletleri, Büyük Britanya, Sovyetler Birliği ve geçen yıl Ağustos ayında Bogota'da toplanan 4 devlet (Kolombiya, Şili, Ekvator ve Peru) yönünde de diplomatik tedbirler alınacaktır.' diyor.

«Venezuela, Meksika'dan da bir dayanışma gösterisi isteyecektir. Venezuela, Amerikan Devletleri Örgütü Küba'yı suçladığı ve hatta üyelerinden Fidel Castro'nun rejimiyle ilişkilerini kesmelerini istediği halde, Meksika'nın yine de Havana'yla diplomatik ilişkilerini kesmeyi reddetmesinden hoşnut olmamıştır.

«Venezuela, ikna etmek istediği devletler üzerinde baskı yapması için, muhtemelen Amerika Birleşik Devletleri'nden yardım isteyecektir. Örneğin, Devlet Bakanlığının, Venezuela'nın durumu hakkında Sovyetler Birliği ile görüşmesi beklenebilir. Washington, bundan başka, kendi kredisini kullanarak İngiltere üzerinde baskı yapabilir ve bu ülkenin bir petro-kimya kompleksi kurma teklifiyle Küba'ya yaptığı yardımı durdurmasını isteyebilir.

«Associated Press, Venezuela'nın, Karakas'ta bir Sovyet Konsolosluğu açılmasından umutlu olduğunu haber almıştır. Venezuela, Havana gibi bir çıkmaz sokak yerine Karakas gibi Latin Amerika'nın kapı eşiği olan bir yerde konsolosluk açmanın, Sovyetler Birliği için daha değerli olduğunu düşünüyor. Birleşmiş Milletler ya da

Washington'da Sovyetler Birliği temsilcileriyle ilişki kurulabilir.»

Anlaşılan, centilmenler Güney Vietnam'la Kuzey Vietnam'ın Yankee emperyalizmi karşısında aralarındaki savaşa son vermelerini istemeyi unutmuşlar.

«Karakas, 9 Mart, (AFP) : Venezuela Komünist Partisi, Elias Manuitt Camero'nun Dr. Julio Iribarren Borges'in öldürülmesinden sorumlu tutulan Ulusal Kurtuluş Silâhlı Kuvvetleri adına yayınladığı bildiriyi benimsemediğini bildirmiştir.

«Venezuela Komünist Partisi Politik Büro Üyesi Dr. Hector Mujica'nın imzasını taşıyan bir bildiride şöyle denilmektedir: 'Elias Manuitt Camero'nun bildirileri de işlediği suçlar kadar iğrençtir. Kardeş Partinin organı olan GRANMA ise, böyle çirkin yayınlara kendisini peşkeş çektiği için acınacak durumdadır.'

«Daha sonra bildiri, Venezuela halkı arasında hiç bir zaman Küba düşmanı duyguların varolmadığını, ama bu gibi olayların, Venezuela halkı arasında Küba düşmanı duyguları yaymak için fırsat kollayan Küba Devrimi düşmanlarının işine yaradığını söylemektedir.

«Bildiri, Venezuela'lı Bakanın kardeşinin katledilmesi olayını ve militanlıkla ilişkisi olmayan Elias Manuitt'in şişirilmiş bildirilerini bütün içtenliğiyle suçladığını ısrarla söylemekte ve 'Bu adam, Partinin politik durumunu sarstığı ve bölücü eylemlerde bulunduğu için halk tarafından

Komünist Partisinin saflarından kovulmuştu.' demektedir. Aynı kovma işlemi Douglas Bravo, Gregorio Lunar Marquez, Freddy Carques, Francisco Prada ve ulusal kurtuluş hareketi adını kullanan diğer kişilere de uygulanmıştı.»

«ZORUNLU» YANKEE MÜDAHALESİ

«Bildiri, demokratik harekete, şaşkınlık içinde bocalamaması ya da Komünist Partisinden kovulmuş birtakım bölücü ve maceracıların araç oldukları Küba'ya karşı girişilen yeni emperyalist tahriklere uymaması için öğütler vererek sona eriyor.»

«Miami, 9 Mart, (AFP) : Venezuela Dışişleri Bakanının kardeşinin ölümü hakkında, DİARİO de las Americas gazetesi, bugün, 'Castro'nun kötüye kullandığı Amerika hükümetlerinin sabrı ne zaman tükenecek?' diye yazmaktadır.

«Bu gazete, Amerika Birleşik Devletleri'nde çıkan en önemli İspanyolca yayın organıdır ve bugünkü başmakalesini Julio Iribarren Borges'in ölümü konusuna ayırmıştır. Yazının başlığı şöyledir: 'Yeni Ve Her Zamankinden Daha Büyük bir Canavarlık.'

«Makale, gerekli görülen uluslararası cezalara çarptırılmadıkça, Castro'nun Komünist diktatörlüğünün Küba halkına ve diğer Amerikan ülkeleri vatandaşlarına karşı işlediği suçların daha da çoğalacağını ve şiddetleneceğini anlatıyor.»

«Karakas, 9 Mart, (UPI) : Dışişleri Bakanı Ignacio Iribarren Borges, bugün yabancı diplomatlarla, Venezuela Hükümetinin Komünist Küba konusundaki resmî şikâyetlerini Amerikan Devletleri Örgütü ve Birleşmiş Milletlere getirme planları üzerinde görüşmüştür.

«Venezuela Hükümeti, Küba'yı, bu ülkede yaptığı gizli faaliyetlerle terörizmi yeniden diriltmeye çalışmakla suçlamaktadır.

«Başbakan Raul Leoni ve hükümeti, dün yaptığı açıklamayla, şikâyetlerin uluslararası örgütlerde incelenmesini mümkün kılmak için çalıştığını bildirmiştir.

«Ignacio Iribarren Borges, dün, Amerika Birleşik Devletleri elçisi Maurice M. Bernbaum ile bir görüşme yapmış ve sorunu diğer güvenilir yabancı diplomatlarla da tartışacağını açıklamıştır.

«Küba konusunda resmî şikâyetlere girişme kararı, Dışişleri Bakanının kardeşi ve eski Sosyal Güvenlik Müdürü Julio Iribarren Borges'in kaçırılma ve öldürülmesi üzerine alınmıştır.

«Bu hafta başlarında Havana'dan öğrenildiğine göre, Silâhlı Ulusal Kurtuluş Güçleri (FALN), bu cinayetin yaratıcısı olmakla övünmektedir.

«Dışişleri Bakanı ile görüşmesinden 30 dakika sonra, Bernbaum, tartışılan konulardan biri-

nin Küba karşısında Venezuela'nın durumu olduğunu doğrulamıştır.

«Amerika Birleşik Devletleri elçisi, 'Biz, nereden gelirse gelsin saldırıya karşıyız' demiştir.»

«Bogota, 9 Mart, (UPI). Yeni Venezuela elçisi Juan Oropesa, dün gece buraya gelişi üzerine, ülkesinin, geçenlerde öldürülen Venezuela Dışişleri Bakanının kardeşi Julio Iribarren Borges'in katli olaymda suç ortaklığı görülen Küba'ya karşı, uluslararası bir örgütte resmen suçlamaya girişileceğini açıklamıştır.»

«Karakas, 10 Mart, (AFP): Bugün Başkan Raul Leoni, Kübanın Julio Iribarren Borges'in katli olayına katılmasını uluslararası örgütler önünde suçlayacaklarını bildirmiştir.

«Açıklama, Meclis için bir mesajı da içermektedir. Bu mesaj, Küba Hükümetinin resmi haber organı olan GRANMA'da yayınlanan Venezuela gerillalarının başkanı Elias Manuitt Camero'nun bildirisine bir cevap niteliği taşımaktadır.

«Devlet Başkanı, Dışişleri Bakanının kardeşinin katli olayının öcünü alma konusunda, kimseden somut destek istemeyeceklerini, bugünkü uluslararası durumun buna uygun olmadığını, ama, Amerikan halk oyunun bilincinde olduğu rekor düzeye ulaşmış despotizmin Marti'nin ülkesinde tahta oturmasına karşı giriştikleri kampanyada, daha çok moral desteğe ihtiyaç duyduklarını da sözlerine eklemiştir.

«Bundan önceki Meclise mesajlarında ya da ulus önündeki söylevlerinde uluslararası komünizmle uzlaşmaz düşmanlığı artırma yönünde hiç bir şey söylememiş bulunan Leoni, Venezu-

ela'da şiddetlenen ve geçen hafta Dışişleri Bakanı Ignacio Iribarren Borges'in kardeşi ve eski Sosyal Güvenlik Müdürü Julio Iribarren Borges'in ölümüyle zirveye ulaşan Venezuela'daki terör hareketlerini 'Mao-Sovyet-Castro Komünizmi'nin ajanlarına yüklemiştir.

«Başkan Leoni, Kızıl Çin, Sovyetler Birliği ve Castro'nun Kübası'na karşı bütün yüklenmelerine karşın, Ulusal Meclise söylevi boyunca, uluslararası örgütlere (Amerikan Devletleri Örgütüne - ulusal düzeyde - ve Birleşmiş Milletlere - uluslararası düzeyde. Buradaki onaylama, Küba Hükümetine karşı girişimlerinde Venezuela'ya yeni destekler kazandıracaktır.-) getirilecek hiç bir somut plan önermemiştir.

BU KITA ÜZERİNDE HER OLAYDA KÜBA SORUMLU TUTULMUŞTUR

«'Venezuela, yasalara saygılı bir ülke olarak, Venezuela'daki bir vatandaşın katline Küba Hükümetinin katılması gibi işitilmemiş bir olaya karşı, uluslararası örgütler önünde suçlamaya girişecektir. Küba Hükümetinin resmi haber organı olan GRANMA'da yayınlanan, Julio Iribarren Borges'in katli ile ilgili bildiriden söz ediyoruz.'

«'Venezuela, somut destek istemeyecektir. Bugünkü uluslararası durum buna uygun değildir. Ama, Amerikan halk oyunun bilincinde olduğu, Marti'nin ülkesinde tahta oturmuş rekor düzeyindeki despotizmin eylemlerine katılan bu yeni ve tiksindirici olay karşısında daha çok moral desteğe ihtiyacımız vardır.'

Yazı devam ediyor:

«Venezuela Başkanının Kızıl Çin ve Sovyetler Birliği'nden, Venezuela'da Merkez Üniversitesi başkanına, 14 Aralıkta temel garantilerin kaldırılmasına ve 14 Martta da vatandaş haklarının yeniden kaldırılmasına sebep olan terörist eylemlerin artmasının sorumluluğunu Küba ile birlikte yüklenmiş olarak söz etmesi politik çevrelerde derin etkiler bırakmıştır.»

GRANMA'da herhangi bir bildiri yayınlanır yayınlanmaz Çin ve Sovyetler Birliği'ni doğrudan doğruya suçlamaları ve bunun sonucunda bizi suçlamaya girişmeleri gerçekten gariptir.

Üstelik, 1 Ocakta, Yılbaşı Gününde haber ajanslarının Washington'daki Venezuela Büyükelçisinin verdiği resmi kabulde Sovyet Büyükelçisinin de bütün içtenliğiyle hazır bulunduğunu —Sovyetler Birliği ile Venezuela arasında diplomatik ilişkiler olmamasına karşın— bildirdiklerini de hatırlarsak, durum daha da garipleşir.

Yazı şöyle sona eriyor:

«Venezuela Hükümeti, Komünist Partisinin Parti ve diğer Marxist örgüt içindeki aşırı eğilimlere muhalefetini bildiren belgeleri de, kazanç hanesine işlemiştir.

«Leoni, Komünist Partisinin, hatalı davranışlarını düzeltme ve demokratik yasallıktan ayrılma isteğinden vazgeçme yolunda olduğunu anlatan içten gösterilerini her zaman tekrarlamak zorunda olduğuna da işaret etmiştir.»

Bakınız, Segnor Leoni, Komünist Partisi adına yapılmış bildirileri nasıl da bozuk paralarla mükâfatlandırıyor!

Ve işte, en son yazılarından biri:

«Karakas, 11 Mart, (AFP) : Bir süreden beri

Ulusal Kurtuluş Silâhlı Kuvvetlerinin kumandanı sayılan, 1962 Puerto askeri ayaklanmasının lideri, eski denizci Kaptan Pedro Medina Silva, el altından dağıttırdığı bir bildiriyle, Dr. Iribarren Borges'in katillerini halk mahkemesine vereceklerini açıklamıştır. Medina Silva'nın bildirisi, gerilla liderlerinden German Lairet, Tirso Pinto ve Pedro Vega Castegon'un da imzalarını taşımaktadır. Bildiride, 'Bizim yönettiğimiz savaş örgütünün adını kendilerine maledenler, halk düşmanlarının tahrikçileri ve suç ortakları olmaktadırlar' denilmektedir.»

Bu gerilimli ktada, buna benzer suçlamaların Küba'ya yöneltilmesine sebep olmayan olay gösterilemez.

Birkaç hafta önce, Nikaragua seçim mücadeleleri sırasında, Somoza'nın çapulcuları muhalif partiye karşı bir katliama girişiyorlar. Bu olaya adı karışan partinin adı Partida Conservador (*) olmasına karşın, bu çarpışmayı düzenlemek ve kan dökmek suçu Küba'ya yükleniyor.

Herhangi bir yerde herhangi bir şey olmuş: Kolombiya'da mı? Elbet Küba sorumludur! Guatemala'da mı? Suçlu Küba'dan başkası olamaz! Eğer saldırgan Yankee birlikleri Santa Domingo'da bir askeri ayaklanma hazırladılarsa, —Bu birliklerin bu kardeş ülkede üslenmiş olmalarına ve bugün bile çıkmamalarına karşın— kaçınılmaz olarak günah Küba'ya yüklenecektir. Bu kıtadaki her sert olaydan Küba sorumlu değildir. Ama Küba, bir tek şeyden tam anlamıyla sorumludur: Bir Devrim yapmıştır ve bunu so-

(*) Tutucu Parti.

nuna dek, kesin zafere dek götürmek azmindedir!

Küba'nın sorumluluğu budur. Biz bu sorumluluğu yükleniyoruz!

VENEZUELA'DAKİ MÜCADELEYE BİR BAKIŞ

Ama bunlara ne anlam verelim? Oligarşilerin, özellikle Venezuela'daki oligarşinin kendi ülkelerindeki devrimci eylemlerden dolayı bizi suçlamalarına ne diyelim? Venezuela'daki Komünist Partisinin sağcı liderliğinin bize yönelttiği suçlamalarına ne gözle bakalım? Daha önce neler olmuştur ve bunlar nereye varacaktır? Bütün bu olup bitenleri nasıl açıklayalım? İşte burada, Venezuela'daki devrimci mücadeleler tarihinin kısa bir özetlemesini yapmak gerekiyor.

Küba Devriminin zaferinden birkaç ay önce, Venezuela'da, Perez Jimenez rejimini devirmekle sonuçlanan büyük bir halk hareketi vardı. Bu harekete katılan geniş halk güçleri arasında, Venezuela Komünist Partisi de bulunuyordu.Bu genç gazeteci ise, özellikle göze çarpıyordu. Fabricio Ojeda! Ojeda, Perez Jimenez'in kov-

duğu Yurtseverler Konsülünün başkanıydı. Gelgelelim, Venezuela halkının bu zaferi, daha sonra yenilgiye dönüştü. Çünkü, anti-emperyalist mücadelede geniş yığınların desteğini kazanarak önemli bir rol oynayan Partido Accion Democratica (*) başkentte değil —çünkü başkentte en ilerici sektörler çoğunluk desteğine sahiptir— taşrada destekliyordu. Böylece de bu parti, Venezuela'daki devrimci hareketin olgunlaşma ve gelişmesini engelleyen bir temel faktör biçimini alıverdi.

Betancourt, başkentte gülünç bir azınlıktan öteye varamadan, taşrada sağladığı çoğunlukla bazı seçimleri kazandı —Bizim ülkemizdeki birtakım olaylara benziyor.—

Bozgunun diğer bir nedeni de, bu hükümetin kendisini apaçık bir uzlaştırma politikasını izlemeye, emperyalizmin önünde secdeye kapanıp Venezuela'da emperyalist çıkarları savunmaya adamasıydı. Elbette ki bu parti, Amerika Birleşik Devletleri Politikasının bir aleti oluverdi.

Artık bu ülkede devrimci hareket ezilmeye başlamıştı. İşçiler, köylüler, devrimciler eziliyorlardı. Bu baskılar gittikçe vahşileşti.

İlk öğrenci ve sivil halk katliamı, Karakas'ta yer aldı. Betancourt, başkent halkına karşı derin bir öfkeye kapılmıştı. Karakas halkına kızmıştı bir kez. Burada desteklenmemesini bağışlayamazdı.

Devrimin ilk günlerinde bu kardeş ülkeye yaptığımız ziyareti hatırlıyoruz. Plaza del Silencio'da300.000 kişilik dev bir topluluğun önünde

---

(*) Demokratik Eylem Partisi.

konuşmuştuk. Betancourt'un adını —seçimi kazanan Başkana bir nezaket borcu olarak— andığımız zaman, geniş yığınlardan bir ıslık sesi yükseliverdi. Bu ülkede konuk olarak bulunuyorduk. Bu ıslıklama bizi zor bir duruma soktu. Ben de 'Amacım halkın yuhaladığı bir adamın adını anmak değil, seçimlerin sonucunda başkanlık görevini alan adama resmî bir referans yaparak görevimi yerine getirmekti' diyerek bu olayı protesto etmek zorunda kaldım. Böylelikle, Karakas halkı bize kendini öfkeli Betancourt düşmanları olarak tanıttı. Ve böylece, Perez Jimenez'i devirmek için verilen savaşa önderlik eden Venezuela başkentindekí bu öfkeyi öğrenmiş olduk. Venezuela başkentinde halk yığınları Betancourt'tan tiksiniyordu.

Ve hemen bunun ardından, silâhlı ayaklanmayı destekleyenlerin üzerindeki baskı da, dayanılmaz ölçüde canavarca bir biçim aldı. Bu ilk silâhlı ayaklanma hareketlerinden biri de, bürokrat Accion Democratica partisinden kopmuş bir grup ilerici lider tarafından örgütlenen Devrimci Solun Hareketiydi. Bu liderler silâhlı ayaklanma için hazırlıklara başlarken, Komünist Parti de aynı amaç için hazırlanmaya başlamıştı.

İlk önceleri, ordudaki aşırı sağcı unsurların Betancourt'u kesinlikle devirecekleri düşünülüyor ve hazırlıklar da buna göre yapılıyordu. Mücadelenin gerici bir askerî hükümete karşı verileceği sanılıyordu. Ama gittikçe artan bir baskı Betancourt'un politikasının karakteri durumuna gelince, örgütler doğrudan doğruya Betancourt rejiminin kendisine karşı hazırlanma-

ya başladılar. Çünkü Betancourt halka karşı baskıyı gün geçtikçe artırıyor ve halka canavarca davranıyordu.

DEVRİMCİLERİN EN BÜYÜK ÖĞRETMENLERİ

Ve böylece ilk hareket başladı. Venezuela Komünist Partisinin Üçüncü Kongresi, ülkelerinde devrimi gerçekleştirecek yolun silâhlı mücadeleden geçtiği düşüncesini benimsedi. Çeşitli partilerden diğer muhalif güçler de silâhlı mücadele için hazırlanıyorlardı. Bunların arasında Fabricio Ojeda'nın mensup olduğu siyasal partinin bir bölümü de vardı.

Ve Küba'nın, Devrimimizin dostu Fabricio Ojeda —daha pek çok Venezuela'lı onun gibi Devrimimizin dostudur— bir gün parlamento üyeliğinden istifa etti ve bir gerilla hareketi örgütlemek için dağlara çıktı.

Aradan birkaç yıl geçti. Hiç kuşkusuz Venezuela'lı devrimciler de —dünyanın pek çok yerindeki bütün devrimlerde olduğu gibi— müca-

dele anlayışında pek çok yanılmalara düştüler. Birtakım stratejik ve taktik yanlışlıklar yaptılar. Bu yanlışlıkların altında çok çeşitli faktörler yatıyordu. Bunlardan biri, devrimci hareketin başkentte çok güçlü oluşu, —Latin Amerika'nın pek çok ülkesinde olduğu ya da olmuş olduğu gibi— —ve Komünist Partiler bunun için suçlanmışlardır— buna karşılık taşrada güçsüz kalışı idi. Neden? Çünkü Marxist partiler dikkatlerini başlıca kentler üzerinde, işçi hareketleri üzerinde toplamışlardır. Elbette ki bunda haklıdırlar. Yalnız, pek çok durumda, —elbet bu genellemelerin istisnaları da vardır— bunlar, devrimci bir güç olarak köylünün önemini gerçeğin çok altında düşünmüşlerdir.

Venezuela'nın bürokrat partisi taşrada güçlüydü. Solcu partiler ise, kentte güçlü olmalarına karşın burada güçsüzdüler. Uzun bir süre Venezuela devrimci hareketinin liderliği kente ve kentteki mücadeleye gereğinden çok önem verdi. Gerilla hareketini ise küçümsedi.

Ama yalnız bu değil. Venezuela, devrimci hareketin profesyonel ordu saflarında en büyük etkiyi gösterdiği ülkelerden biri —ya da son zamanlardaki ülke— idi. Pek çok Venezuela'lı genç subay, devrimci harekete, üstelik onun en köklü biçimine, Marxist inanışa açıkça sempati gösterdiler. Ve bu durum da diğer bir anlayış yanılgısına yol açtı: Bir askeri ayaklanmaya büyük ümitler bağlandı ve gerilla hareketi güçsüzleşmeye bırakıldı.

Onlar bizi ortalığı karıştırmakla suçluyorlar. Onlar Küba'lıları Venezuela'da silâhlı devrimci hareket yönetmekle suçluyorlar. Ve eğer

biz Küba'lılar bu devrimci hareketin liderliğiyle ilgili bir şeyler yapmış olaydık, ne biz bu iki büyük yanlışlığa düşerdik, ne de Venezuela'daki devrimci hareket. Neden?

Çünkü devrimciler, yalnız onlar, genel strateji ve özel taktiklerini kararlaştırırlar ve yalnız onlar bu güçtedirler. Ve devrimciler bunu her zaman yaparlar, her zaman! Venezuela'da ve diğer bütün ülkelerde onların kıstası —bu kıstasta sık sık yanılgıya düşülebilir— bir yöntemi yalnız o yöntemin bir sonucu olarak, o yöntemin kendi deneyinin, o yöntem yüzünden karşılaşılan belâların sonucu olarak düzeltmeleridir. Onlara ne yapmalarını söyleyecek olan biz değiliz. Küba devrimcileri ya da liderleri değil. Onlara doğru yolu kendi deneyleri gösterecektir. Ve Latin Amerika'nın her ülkesinde —Küba'da da olduğu gibi— devrimcilerin en büyük öğretmenleri, en iyi öğretmenleri beklenmedik belâlardır.

Ve elbetteki Venezuela devrimci hareketi pek çok belâyla karşılaşmıştır. Dünyanın her yerindeki bütün devrimci hareketlerde de bu böyle olmuştur. Ve elbette ki Latin Amerika hareketi de uzun bir çıraklık devresi geçirmek zorunda kalmıştır. Bugün denebilir ki, bu hareket pek çok şey öğrenmiştir. Ama Küba'dan değil. Kendi deneylerinden. Kendi yediği zılgıtlardan. Böylelikle de bu devrimci hareket daha çok görgü kazanarak büyümekte ve kendini pekiştirmektedir. Artık egemen güçler onu ezemeyeceklerini görüyorlar. Artık egemen güçler ne Guatemala'da, ne de Venezuela'da bu hareketi ezecek güçte değiller.

Ama köprüsünden geçtiğimiz belâ, uygun

bir baç almadıkça, hiç bir zaman sizi salıvermeyecektir. Güçsüzler, en az istekli, en az dirençli, kısacası en az devrimci olanlar devrimci saflardan kaçtıkça, belâlar da kendilerine düşen baçı keseceklerdir.

KENTTEN GERİLLA YÖNETİMİ BİR SAÇMALIK

Stratejik anlayış yanılmaları, yalnız kendi belâlarıyla kalmaz, pratik alanda da yansıyarak başka pratik belâlar doğururlar: Gerillalar kendilerini yapayalnız bırakılmış ve en önemli destekten yoksun durumda buldular. Partinin devrimci liderliği gerillaları kentten, başkentten yönetmeye çalışıyordu. Ne mi yapmalıydılar? Yiğit ve gerçekten devrimci bir liderliğin yapması gerekeni, büyük ve tarihsel çağdaş hareket liderliklerinin yaptığını. Savaşı savaş alanından yönetmek için, gerillalarla birlikte dağlara çıkmalıydılar!

Kentten gerilla yönetmeğe kalkışmak, gülünç ve suçlu bir davranıştı. —Düpedüz cinayetti diyemiyoruz. Çünkü bilerek oynanmış bir oyundan çok, bilgisizlikten doğan bir durumdu bu.—

Böylesine ayrı iki görgü, böylesine ayrı iki yer... En büyük çılgınlıktı bu. Büyük acılara yol açan kanlı bir çılgınlık. Dağdaki gerillayı başkentten yönetmeye kalkışmak! Gerillaları bizim ülkemizde olduğu gibi devrimci yeteneği olan gerçek bir güç olarak görmüyorlardı. Onlar için gerillalar, daha çok bir kargaşalık aracı, politik manevralarda kullanılacak bir araç, bir tartışma aracı idiler. Gerillaların küçümsenmesi ikinci derecede yanlışlıkları da doğurdu.

Ve Venezuela'da gerillalar, sık sık ateşkes emri aldılar. Bu da bir zırdelilikti! Savaş sırasında ateşkes anlaşmasına boyun eğen bir gerilla, bozguna mahkûm olmuş demektir.

Bir gerilla, ancak bizim yaptığımız gibi, tutsakları Kızıl Haç'a göndermek için cephenin bazı bölümlerinde, o da yalnızca bir ya da iki gün için, ateş kesmeye razı olabilir. Gerillanın başka hiç bir biçimde ateş kesmeye yanaşmaması bir prensiptir. Adamları kamp rahatlığına alıştırmak, güçlerin moralini bozmak ve onları güçsüzleştirmek demektir. Ama kent-yönetimli gerillaların kumandanları, her gün yeni bir ateşkes anlaşmasını onaylıyorlardı. Gün geçtikçe çoğalan ateşkes anlaşmaları. İşte Venezuella'da olan buydu.

Ve elbette ki, böyle münasebetsiz bir liderliğin doğurduğu sonuçlar da, sıra dağlar gibi dizilmiş darbe ve belâlar olacaktı. Yine de, bu kuramsal yanılgılara karşın, Hükümet gerillaları ortadan kaldırmayı başaramadı. Betancourt ve Leoni'nin proimperyalist güçleri ve baskıları bunu henüz başaramadılar. Devrimci liderliğin mü-

nasebetsizlikleri ve yeteneksizliği de bunu başaramayacaktır.

Venezuela Komünist Partisinin liderleri bir «demokratik barış»tan söz etmeye başladılar.

Pek çok kişi soruyor: «Acaba bu demokratik barış da ne ola ki?» Biz, Küba Devriminin liderleri de sorduk kendi kendimize: «Nedir bu demokratik barış?» Doğrusunu isterseniz pek bir şey anlayamadık. Gelgelelim anlamak ta istiyorduk. Sonunda dayanamadık, bazı Venezuela'lı liderlere soruverdik: «Nedir bu demokratik barışın hikmeti?» Onlar da bizi kullanıla kullanıla dibi çıkmış, amma velâkin süslenip püslenmiş eski bir taktik bozuntusunun teorisiyle karşıladılar: «Asla savaşı bırakmak değil. Yalnızca bir dümen.» Hayır! Hayır! Bu demokratik barış, yalnızca temelleri genişletmek, rejimi zayıflatıp, çökertip yerle bir etmek için çevrilen bir dolaptan başka bir şey değildi.

Elbet biz de bunu eli ayağı düzgün bir görüş olarak bulmadık. Bunun yanında, demokratik barışın bize çok saçma ve gülünç görünmesine karşın, umut ve güvenimizi de eksik etmedik. Barıştan söz etmek, ancak savaş kazanmış bir devrimci hareketin hakkıydı. Neden derseniz, kamu oyu ve onların barış istekleri seferber edilebilir. Bunun olanak kazanması için, ilkönce istibdat ve sömürünün bozguna uğratılması gereklidir. Ama savaşın yenilgiye yüz tuttuğu anda barıştan söz etmek, barışın adında bozguna boyun eğmek demektir.

Devrimci hareketler tarihinde demokratik barış deyimi, ilk kez olarak 1917 Bolşevik Devrimi sonrasında ortaya atılmıştır. Yeni Devrim,

bir demokratik barış kampanyası açmıştı. Bu, bir Dünya Savaşının ortasında, toprak ilhak etmeyi ya da fetihlere girişmeyi tanımayan bir demokratik barıştı. Ve yeni Sovyet gücü, toprak ilhakını ve fetihleri tanımayan bir barış kampanyası açtı ve bunun için mücadele etti. Emperyalistlerin adam boğazlama savaşına katkıda bulunmak istemeyen devrimci gücün bir zaferiydi bu.

SESSİZLİK İÇİNDE, BİR İFTİRA KAMPANYASINA KARŞI KOYDUK

Böylece, «demokratik barış» sloganı ortaya atıldı. Ve biz kendi kendimize sorduk: «İlk Sosyalist Devrimin muzaffer proletaryasıyla, silâhlı mücadeleyi zafere götürmeyi beceremeyen bir devrimci liderlik arasında ne gibi bir benzerlik olabilir?»

Gerçekte, bütün bu açıklamaların altında dolandırıcılık yatıyordu. Dolandırıcılık! Onlar bize, demokratik barışın bir dümen olduğunu, bunun arkasında mücadelenin, gerilla savaşının hızlandırılacağını söylediler. Ama yalan söylüyorlardı. Gerçekte niyetleri silâhlı mücadeleyi bırakmaktı ve bu yolda hazırlık yapıyorlardı.

Bunları, bu gerçekleri nasıl öğrendik? Bunları nasıl doğrulayabiliriz? Bu sorunu herkesin önünde ortaya koymak, Venezuela Komünist

Partisinin sağcı liderliği tarafından aylardan beri bize karşı sessiz bir iftira kampanyası yürütüldüğünü, çeşitli Komünist Partisi Kongrelerinde suçlandığımızı, çeşitli Latin Amerika ülkelerinin Komünist Partilerine Küba'yı Venezuela Komünist Partisinin içişlerine karışmakla, hizipçiliği desteklemek ve körüklemekle suçlayan mektuplar gönderildiğini açıkça söylemek istemiyorduk.

Bu sorunu tartışmak istememiştik. Üzgünüz ki, şimdi bu bizim için kaçınılmaz oluyor. Komünist dönmeleriyle proimperyalist oligarşiler sıkı fıkı dost olunca, elele verip bizi iftira yağmuruna tuttular. Bir an geldi ki, biz de kendimizi bu suçlamaları aydınlatmak ve cevaplandırmak zorunda bulduk. Bunu yaparken, Partimizin uygun göreceği bir zamanda daha ayrıntılı olarak bu konuda bir bildiri yayınlama hakkını da, elbette ki mahfuz tutuyoruz. Son günlerde Venezuela'da gelişen olaylar, bizim için bunu yapmayı zorunlu kılmıştır.

FABRİCO OJEDA'DAN BİR MEKTUP

Fabricio Ojeda'nın adını,onun temiz adını anmış, Perez Jimenez'e karşı darbe hareketine katıldığından, parlamento imtiyazlarını bir kenara iterek, az rastlanır bir davranışla görevinden istifa ettiğinden ve dağlara çıktığından söz etmiştim. Bizim Amerikalı politikacılar içinde gerçekten az görülür bir soyluluktu bu. Fabricio, 21 Haziran 1966'da, alçakça öldürüldü. 16 gün önce, 4 Haziran 1966'da bir mektup yazmıştı Fabricio. Mektup banaydı ve belki de onun son yazılarından biriydi. Ve ben, günün birinde içindekileri açıklamak zorunda kalacağını bilmeden saklamıştım bu mektubu. Okuyorum:

«Değerli dostum:

«Burada, her zaman olduğu gibi, bütün vaktimiz, daha ciddi ve daha sağlam temeller üzerine oturan bir mücadele verebilmek için, önü-

müzdeki geçici güçlükleri yenmekle geçiyor. Bu konuda bazı ilerlemeler de sağladık. En önemli adım, hareketin bütün bünyesini genel düzeyde yeniden örgütleme işinde bir başlangıç olmak üzere, bizim ulusal örgütlerimizin, FALN Yürütme Kumandanlığı ve FLN Yürütme Komitesi'nin liderlik sorunlarının çözümü yolunda atıldı. Bu sonuca ulaşmak için bütün gücümüzle çalışıyoruz. Elden geldiğince yakın bir zamanda, bir FLN-FALN ulusal konferansı yapmayı düşünüyoruz. Bu konferans, bir kurucu güç olarak, durumun analizi, strateji ve taktiklerin, politik ve askeri çizgilerin kararlaştırılması, bütün düzeylerde yönetim organizmamızı geçerli bir biçimde kurma ve belirleme konularında çalışacak. Bunun için, ulusal kurtuluş hareketi bugünkü duraganlıktan çıkarılacak, bölünmeleri yenecek ve tarihsel gücünü ortaya koyacaktır. Birleşme, devrimci güçlerin devrimci bütünlüğü, daha ileri gidebilmemizin zorunlu faktörüdür.

«Mücadeleyi yeniden ve yeni temeller üzerinde kurma tasarımız, bizi önemli sorunları belirlemeye zorladı. Bunların ilki, ulusal FLN-FALN'ın bugünkü yönetim organizmasının geçici olarak yeniden kurulmasıdır. Bu konuda, Venezuela Komünist Partisinde kritik bir durum yaratan bugünkü liderlik çekirdeklerinin sayısını artırmayı kararlaştırdık. Bu, Parti-düşmanı hizipçilikle suçlayarak bu organizmadan onu uzaklaştıran Parti Politik Bürosunun çoğunluğu tarafından Yoldaş Douglas Bravo'nun benimsenmesini de kapsamına almaktadır.

«İkinci önemli sorun da, ülkede egemen olan objektif koşullar ve Venezuela sürecinin özel-

likleri gözden ırak tutulmaksızın, iktidarın ele geçirilmesinin ve ulusal bağımsızlığa ulaşmanın tek yolu olan ulusal kurtuluş savaşının güçlendirilmesi amacıyla, herhangi bir durumda bütün devrimci güçleri birlikte seferber edebilme yollarının kararlaştırılmasıdır.

«Her iki alanda da ilerlemeler elde ettik. FLN-FALN birleşmiş kumandanlığını kurma yolunda adımlar atıldı. Bunu, FALN Başkumandanı Douglas Bravo ile birlikte FLN başkanlığını yüklenmiş olarak ben yöneteceğim. MİR'den bir lider de, Genel Sekreter olarak bu hafta bize katılacak.

«Şimdi FALN Genel Kumandanlığı, gerilla cephelerindeki kumanda subaylarından oluşuyor. Bu yeni biçime, bu organizmaların şimdiki durumunun bir analizinden sonra varıldı. Kumandanın diğer üyeleri ya tutuklanmış ya da yurt dışına çıkmış olduklarından, bir süreden beri FALN Genel Kumandanlığının üç üyesi bir çekirdek sayılıyordu. Ve bunlar genel askerî liderlik için güçsüz kalıyorlardı. Ulusal kurtuluş savaşının geliştirilmesi amacıyla devrimci güçlerin birleştirilmesiyle ilgili olarak, bir birleşmiş komisyon seçilecek. Bu komisyon, hareketin stratejisi, taktikleri, politik ve askerî çizgileri üzerinde çalışacak ve bu konularda hazırlayacağı teorik materyali önümüzdeki FLN-FALN ulusal konferansında tartışmaya sunacak'.

«MİR'in yönetim örgütleriyle birleşmesi ve konferans için hazırlık çalışmaları, büyük önem taşıyan adımlardır. Böylelikle, bir iç-tartışma dönemi başlatılacak ve bugünkü ayrılıklar üzerinde polemik mücadeleleri başlıyacaktır. Bu da,

devrimci hareketin ideolojik ve politik bütünlüğü için gerçekten demokratik yolları açacaktır.

«Bu arada, Venezuela Komünist Partisi Politik Bürosunun çoğunluğuyla alman disiplin tedbirleri yüzünden, saflarımızda yeni bir gedik açılmıştır.

«Bu yeni sorun konusunda, ara ve temel sektörlerde ve bunları içeren Merkez Komite içinde, Yoldaş Douglas'ın cezalandırılmasına karşı direnildiğini öğrenmiş bulunuyorum.

YÖNTEM VE TAKTİKLERDE DEĞİŞİKLİK

«Bu direnci açıkça ortaya koyan bir takım bildiriler şimdiden yayılmaktadır. Bana göre, Politik Büro'nun çoğunluğunca alınan disiplin tedbirleri, ideolojik ve politik niteliği olan sorunlardır. Derin sorunlardır. Onlarsa bu sorunları, Yoldaş Douglas ve bizim devrimci sürecimizin taktik ve stratejileri konusunda onunla düşünce birliğine varmış diğer yoldaşlar üzerine farazi suçlar yüklemek ya da yöntem konuşmaları yapmak gibi örtülerle gizlemeye çalışıyorlar. Gerçekte, Venezuela Komünist Partisi içinde iki önemli akım çatışmaktadır.

«Bunlardan ilki, Parti'nin tabanında yalnızca küçük bir azınlık tarafından tutulan ama Politik Büro ve Merkez Komite üyeleri arasında çok güçlü olan akımdır. Bu akımın dayandığı temel, şu düşüncelerdir: Bugünkü gelişmeler, devrimci

hareketin politik cephede yetkiyi ele almasına olanak tanımaktadır. FALN, gerillalara ve UTC (Taktik Savaş Üniteleri)a, geri çekilmelerini emretmelidir. Bu, yalnızca basit bir ateş kes anlaşması olmayıp, daha derin bir anlam taşımaktadır. Bu, savaş biçiminin değiştirilmesidir. Böylelikle, bütün mücadele biçimlerini kendinde toplamayıp, gerilla ve UTC çalışmalarını durduracak olan bir taktik devresi başlamaktadır. Çeşitli koşullar, birliğin ve iç bütünlüğün, çelik disiplinin korunmasını ve yönetim çekirdeğinin desteklenmesini zorunlu kılmaktadır. Bunların başarılabilmesi için, Partiye ve Genç Komünistlere iki görev düşmektedir. Birincisi, her türlü politik belge ve akıl gücünü kullanarak, sorunları sükûnetle tartışmak ve karşısındakini yeni taktik değişikliklerini desteklemeye kandırmaktır. İkincisi ise, sergüzeştçi eğilimlere ve provokasyonlara karşı aktif bir kampanya açmaktır. (Politik Büronun ilerigelen üyeleri tarafından bu örgüte sunulan iki bildiriyi birleştirerek yukarıdaki açıklamayı meydana getirdim.)

«Diğeri ise, Partinin çoğunluğunca desteklenen ama yüksek örgütlerin liderleri arasında güçsüz kalan bir akımdır. Bu akımın önderi, yalnız taktik ve plan değişimlerine karşı çıkmakla kalmayıp, tutulan devrimci mücadele yolunun güçlü bir eleştirisini de yapan Yoldaş Douglas Bravo'dur.

«Apaçık ortadadır ki, bu ayrılıkların özü silâhlı mücadele sorunudur. Venezuela Komünist Partisi içindeki bir grup lider, ta başlangıçtan beri silâhlı mücadeleye karşı çıkmaktaydılar.

«Hiç kuşkusuz, Yoldaş Douglas Bravo'nun

cezalandırılması, bu değişikliklerin başlangıcıdır. Bu adamlar, bütün mücadele biçimlerini kendinde toplamayıp, gerilla ve Taktik Ünitelerin eylemlerini durduran yeni taktik devresine karşı çıkan herkesi, disiplin işlemleri yoluyla susturmayı tasarlamaktadırlar.

«Böyle bir durumda, en sorumlu ve sağlam kadroları biraraya getirerek liderliğin unsur örgütlerini genişletmek kararı, gerçekten çok önemli bir adımdır.

«Politik Büronun çoğunluğu bu gelişmeye karşı çıkmış ve şimdiden oluşturulmuş grupların geçerlik ve yasallığını reddederek açıkça bizi tanımamaya değin işi vardırmışlardır.

«Yine de biz kararlıyız ve Venezuela Komünist Partisi tabanında olduğu denli gerilla cepheleri ve aracı örgütlerde de büyük bir destek kazandığımızı söylemekle mutluyuz. Ayrıca, Merkez Komitenin bazı üyeleri, FALN'ın kentli unsurları ve FLN içindeki gruplar da bizi desteklemektedir.

«İdeolojiyi açıklığa kavuşturacak ve devrimci yolu belirleyecek bir devre başlamıştır. Bu devrede geçici bir zıt faktörle karşılaşmaktayız ve bu da durumumuzu daha güçleştirmektedir. Sözünü ettiğimiz zıt faktör, ekonomik kaynaklar sorunudur. Bu sorun da, Politik Büronun bu sektörü denetimi altma almaya kalkışmasıyla ortaya çıkmıştır.

GERİLLA KUŞAKLARININ EKONOMİK ARAÇLA BOĞULMASI

«Devrimci hareketin bugüne değin sahip olduğu bütün gelir kaynakları bu örgütte toplanmış ve onların politikasını güçlendirmekte kullanılmıştır. Bu, gerilla merkezlerinin ekonomik araçla söndürülmesidir.»

Mektup şöyle sona eriyor:

«Gerilla savaşçılarımız morallerini yüksek tutmaktadırlar. Hareketimizde olağanüstü bir kararlılık taşıyoruz. Önümüzde büyük güçlükler olduğunun bilincindeyiz. Ama bu güçlükleri kısa zamanda yeneceğimize de kesinlikle inanmaktayız. İnançsızlara gerçeği kabul ettireceğiz. Aydınlık gelecek bizi bekliyor. Bir adım bile gerilemeyeceğiz. Tam tersine hız kazanmaktayız.

«Mektubu getiren bazı şeyleri daha iyi açıklayabilir ve daha ayrıntılı bilgi verebilir.

«Yürüyeceğiz. Zafere dek. Zafere dek dövüşeceğiz. Dostun Fabricio Ojeda, seni hasretle kucaklar.»

Fabricio, onaltı gün sonra, tam, mektubunda söz ettiği, hareketi yeniden örgütleme yolundaki adımların atıldığı sırada, Venezuela istibdadının uşakları tarafından tutuklandı ve alçakça öldürüldü.

Şimdi denilebilir ki, iyi, bu yiğit ve saygıdeğer bir yoldaşın görüşüdür. Ama bir delil midir? Bu yoldaşın kimliği, buradaki sözleri garanti etmeye yeterli midir? Elbet. Biz Fabricio'yu çok iyi tanırız. Mektuptakilerin doğruluğundan kuşkumuz yoktur. Onun olgunluğu, yazarının namusunun garantisidir. Ama, bundan başka, elimize geçen bir takım belgeler de Fabricio'nun anlattıklarını yüzde yüz doğrulamaktadır.

Bunlar, tartışma için Komünist Partisi militanları arasında dağıtılan, Venezuela hükümetinin son günlerdeki politikasını kuşkuya yer bırakmaz bir açıklıkla ortaya koyan bildirilerdir.

Bildirilerden biri, Pompeyo Marquez, Teodoro Petkoff ve Freddy Mugnoz tarafından yazılmıştır. Aşağıya aktardığımız başlıca satırları, özünü ortaya koymaktadır.

«İlk. Yapılan bazı değişiklikler, devrimci hareketi, başlıca silâhlı mücadele konusundaki birtakım taktikleri yeniden gözden geçirmeye zorlamıştır.

«Durumun geniş taslağı şöyledir: Silâhlı mücadele, çeşitli darbeler yemiş ve zayıflamıştır. Bugün devrimci hareket, düşmana karşı cephesel ve açık saldırılar yapabilecek durumda değildir. Partinin silâhlı mücadele araçları tahrip

edilmiştir. Kanlı ve canavarca bir baskı, devrimci hareketin geniş yığınları örgütleme, birleştirme, seferber etme ve Hükümetin politikasına gereken karşılığı verme gücünü yok ediyor.

«Silâhlı mücadele, kendi güçsüzlüğü yüzünden çeşitli belâlara uğramıştır. Eğer onun araçlarını korumak için uygun tedbirler alınmazsa, son günlerde oynadığı, devrimci dönüşüm perspektifini yığınlara götüren rolünü yitirebilir. Gerçekte o, bugün bu rolü başaramıyor. Gelecekteki başarısı ise, bizim bugün aldığımız tedbirlere bağlıdır.

«Gerçekte önem taşımayan, eski eylemlerin benzerlerinin tekrarlanmasından başka hiç bir şey yapmayan güçsüz silâhlı işlemler;

«a) Politik eylemi zorlaştırıyor ve Betancourt goril'lerine karşı güçlerin yeniden gruplaşmasını engelliyor,

«b) Betancourt 'goril'lerinin anlaşmalarını sürdürmelerine olanak tanıyor,

«c) Onun temellerinin çökme hızını yavaşlatıyor ve durduruyor,

d) İnancı, Venezuela Komünist Partisinin 3. Kongresinde temelleri atılan ve daha sonra Merkez Komitenin başarılı planlarıyla güçlendirilen devrimci hareketin genel stratejisinin açıklığına olan inancı yok ediyor.

«İkinci. Bu nedenlerden, Parti, askerî cephenin sipere çekilmesini üzerine almalı ve güçlerini yeniden toparlayabilmesi, bu güçlerin bugüne değin varolandan daha üstün nitelikli bir devrimci aşamaya hazırlanabilmesi için, silâhlı eylemlerin durdurulmasını öğütlemelidir.

«Yeniden kendini toparlayıncaya, yeni güç-

ler örgütleyip millici güçleri yeniden gruplaştırıncaya dek, FALN'ın bütün eylemleri durdurulmalıdır.

«Bu askeri siperlenme; bize siperlenmeyi gizleme, baskının ağırlığını azaltma ve politik inisiyatifi ele geçirme olanağı sağlayacak bir politik saldırıyla desteklenmelidir.

«Kısacası, bu yeni bir ateş kes anlaşmasından daha derin bir anlam taşımaktadır». —Fabricio'nun dediği gibi— «Bu, mücadele biçimlerinde geçici bir dönüştür. Gerillaların ve UTC'nin eylemleri durdurularak, politik inisiyatif üstünlük kazanacaktır.»

VENEZUELA KOMÜNİST PARTİSİNDEN DİĞER BİR BELGE

Öz olarak, Pompeyo Marquez, Teodoro Petkoff ve Freddy Mugnoz, tarafından imzalanan belgenin durumu bu. Aynı zamanda, başka liderler de Partiye buna benzer bir bildiri gönderdiler. Bunda da Guillermo Garcia Ponce ve diğer liderlerin imzaları var. Bunun da özü, bazı önemsiz değişikliklerle, aynı. Ayrılıkları girişte açıklıyorlar.

Okuyorum:

«Yoldaşlar: Daha kollektif bir yolla ortak görüşlere varabilmek için, size bu belgeyi sunuyoruz. Bundan başka, bir bildiri daha alacaksınız.

«Dikkat edeceğiniz gibi, çözümler ve kararlar aynıdır: Politik eylemi temel alan bir taktik değişimi ve gerillalarla UTC'nin sipere alınması. Böylece, başlıca kararlarda hiç bir ayrılık yok-

tur. Sorunların özünde tam bir birliğe ulaşılmıştır. Özel bir devre için mücadele biçimlerini değiştirme sebepleri ve amaçları da aynıdır. Bunun yanında, yalnız küçük bir ayrılık gölgeciği vardır: Bizim bildirimiz, önem sırasına göre, değişme sebebi olarak politik amaçları öne almış yenilen darbeleri ise ikinci plana koymuştur.

«Diğer yoldaşlara göre, bu sıra tersinedir. İlk: Yenilen darbeler çok önemli bir faktördür. Ama biz taktiklerimizi bu nedenle değiştirmeyeceğiz. Darbeler, bizim değişikliklerin bilincine varmamıza yardım eder. Bunları kabul ediyoruz. Ama onlar, somut ve başlıca politik gerçeğin biçimsel parçalarıdır. Bizi yolumuzu değiştirmeye zorlayan da budur. İşin gerçeği, biz darbeler önünde sipere girmiş olacağız.»

Diğer bir deyişle, öz olarak, Pompeyo, Teodoro ve Freddy Mugnoz darbeler yendiği için sipere girmekten söz ediyorlar. Diğerleri de diyorlar ki: Evet, evet! Çok güzel. Tümüyle anlaşıyoruz. Yalnız bir tek başlıca ayrılık var: Biz, darbeler yense bile siperde olacağız.

«İkincisi, başlıca önemi politik elemanlara vermemizdir. Bugünkü durumda biz, özelliklerden birine ağırlık veriyoruz. Yani, gerillalar ve UTC siperdeyken, devrimci hareket politik cephede saldırıya geçebilecek, orada Partinin bütün militanları, örgütleri... ve UTC. eylemlerine yüksek bir savaşçı ruhla, bütün pasifliklerden ve terörist girişimlerden özgür olarak ağırlık verebilecekler.»

Belgeyi okumaya devam ediyorum:

«FALN'ın sipere girme zorunluluğu. Olaylar, politik cephede inisiyatifi devrimci hareketin ele

almasına olanak tanıyor. Bunun için de, FALN'ın gerillalara ve UTC'ye siperlenme için emir vermesi zorunlu olacaktır. Bu, yeni bir ateş-kes anlaşmasından daha derin bir anlam taşımaktadır: Yeni bir taktik devrenin açılması, mücadele biçimlerini değiştirme yolunda bir girişim. yeni devrede, bütün mücadele biçimlerini bir araya toplama yolu tutulmayacak, gerilla ve UTC eylemleri durdurulacaktır. Politik olaylar, başlıca önemi, solcu örgütlerin toparlanmasına; 'Betancourtizm'e karşı mücadelede yeni güçler derlenmesine; halk yığınlarının birleştirilme, örgütlenme ve seferber edilmesine; Silâhlı Kuvvetlerin ulusal sektörleriyle ittifak kurulmasına; işçilerin kendi istekleri için eyleme girmesine, baskıya karşı mücadeleye... gibi, kaydırmıştır.»

Buraya yalnız bir tek şeyi koymamışlar: Seçim mücadelesi. Onu buraya açıkça koymamışlar. Çünkü daha sonra eklemeyi düşümüşler.

«Yeni politik durum onların eylemini gerektirmediğine göre, koşullar düzeltilirken, gerillalar ve UTC sipere çekilecektir.»

Sipere çekilmeden muratları, ortadan kaybolmadır. Çözülüp dağılmadır. Onlar bu eylemi, gerçekte her zaman siperde tutmaya uğraştılar.

Belge devam ediyor:

«Bu bakımdan, FALN'a, gerillaların ve UTC'nin sipere girmesi konusunda politik nedenler ileri süren bir bildiri yayınlaması öğütlenecektir.»

Ve sonuç olarak, dibi çıkmış nakaratlar, bayatlamış klişeler, hazır cümleler, uzun tartışmalar.

«Özellikle, denetlenemez grupların —inatçı,

kavgacı,isyancı— gözetlenmesi ve politika, taktikler ve Komünist Gençlikle Komünist Parti liderliğinin; anarşist-maceracı MIR grubunun saldırılarına karşı etkin bir biçimde savunulması gerekmektedir.»

Demek ki bunlar, devrimci eylem diye kendi hazır cevaplık ve uzun tartışmalarını düşünüyorlarmış!

«Taktik değişimlerini U.S. ve Betancourtist politikalar tarafından bozulmuş biçimlerden korumak ve düşmanın herhangi bir yetersiz öneri anlatımı ya da aşırı bilgiden yararlanmaması için, propagandada ve genel olarak bütün yazılı şeylerde özel bir titizlik gösterilmelidir.»

FALN'ın tek kurucusu Komünist Partisi değildi.Ona üye olan en az iki-üç örgüt daha vardı. Bunlardan biri de mücadeleye ilk başlayan örgütlerden biri olan Devrimci Solun Hareketi (MIR) idi. FALN, —eğer adı iyi aklımda tutabilmişsem— Partido Union Rebuplicana (*), Komünist Parti ve diğer çeşitli savaşçı örgütlerinden gelen güçleri de biraraya toplayan, Fabricio Ojeda tarafından temsil edilen bir sektörü de içeriyordu.

Dikkat edilirse, her iki belgede de bu müttefiklerin nasıl ortaya çıktıkları hiç anılmamıştır. Onlar daha çok maceracılığı, anarşist-maceracılığı suçlamaya ayırmışlar sözlerini. Fabricio Ojeda'nın temsil ettiği sektöre bir tek sözcükle olsun değinilmiyor! Hayır! Onlar diğer örgütlerin politika belirlenmesine katılma hakkını tanımıyorlar. Politikayı başlatıyor ve buyruk olarak

(*) Cumhuriyetçi birlik partisi

açıklıyorlar. Yalnız Parti Kongresinde alınan onaylamalara saldırmakla kalmıyor, Parti ile omuz omuza dövüşen bütün yasal güçleri de tanımıyorlar.

Onlar yalnız Kongrenin onayladığı anlaşmalara saygısızlık etmekle kalmıyor, bütün müttefikleri, militanları, savaşçıları ve gerillaları da tanımıyorlar. Disiplin dümenlerine başvuruyorlar.

Ve ne oldu? Başlıca gerilla şefi —Onların en saygı değerlerinden biri. Ta başlangıçtan, 1959'dan beri Komünist Parti içinde askeri bölümü yönetmiş, silâhlı mücadele için kadrolar organize etmiş, yıllarca dağlarda kalarak —büyük değil ama çok güç— pek çok savaşı zafere ulaştırmış, ardarda, aralıksız artarak gelen ateş-kes emirleri arasında güçlerini genişletmeye çalışmış biri— ve onunla birlikte pek çok gerilla kumandanı bu çizgiyi kabul etmedi. Fabricio ve onu izleyenlerin bu anlayışa karşı nasıl direndiklerini görebiliyoruz.

MIR ve EL Bachiller cephesindeki savaşçılar bu bozguncu görüşü reddetti. Ve Partinin en iyi, en yiğit, mücadelenin en ağır yükünü taşımış, en görgülü elemanları, böylesine bozguncu bir görüşü onaylamayı reddettiler.

İşte durum böyleydi. Üç örgütten ikisi kaldı mücadelede. MIR'in ilk liderlerinden bazıları görevden kaçtılar. Ama çoğunluk Saez Merido tarafından temsil edildi. Saez Merido, onların silâhlı mücadele yanlısı durumunu korudu ve ölünceye dek onların ideolojik çizgisini izledi. O tutsak düştüğü zaman, yerine —bugün El Bac-

hiller'deki MIR savaşçılarının başında olan— Americo Martin geçti.

Bizi neye dayanarak Venezuela Partisi içinde bölücülük yapmakla suçluyorlar? Yeteneksiz bir politik liderliğin yarattığı sorunlar için Küba'yı neye dayanarak suçlayabiliyorlar?

SAVAŞÇILARLA DAYANIŞMAMIZI AÇIKLAMAK HAKKIMIZDIR

Devrimci teori, prensipler; devrimci vekar ve kendi devrimci deneyimiz açısından resmî liderliğin bu tezlerini, bu belgelerde açıklanan tezleri onaylayabilir miydik? Hayır! Asla! Çünkü, eğer biz Devrime bütün gücüyle inanan insanlar olmasaydık, Moncada Garnizonundaki ilk zor durumda savaşı keserdik. Küçük ordumuz GRANMA'dan üç gün sonra dağıldığında ve yeniden birleşme gücünü içimizden ancak yedi kişinin gösterebildiğinde de bunu yapabilirdik. Bizi yanlış yolda; böyle küçük bir güçle büyük bir orduya karşı savaşılamayacağını söyleyenleri ise haklı göstermek için, binlerce, milyonlarca neden vardı.

Ama üç hafta sonra, 17 Ocakta —ki ancak

Aralık sonunda güçlerimizi yeniden biraraya toplayabilmiştik— bir askerî karakol üzerine ilk başarılı saldırımızı yaptık ve burayı işgalcilerinden temizledik. Ve beş gün sonra yeniden savaşıyorduk: Bu kez paraşütçülere karşı.

Bu ilk başarılı eylemimizi, bizi yok etmek isteyen çeşitli hıyanetler ve işkenceler izledi. Ülkeden tecrit edilen yirmi kişiyi, binlerce asker kovalıyordu. Bizim inancımız böyle güç koşullar altında bile sarsılmadı ve savaşımızı zafere götürdük. Ve —pek çoğumuzun hatırlayacağı— hareketimizin büyük darbeler yediği Nisan Baskını boyunca, savaşı kesmek için bu tezlere benzeyen pek çok neden bulabilirdik.

Pek çok mektup yazıldı. Bunlardan biri, «Bir Yurtsevere Mektup» başlığını taşıyor ve bizi savaşı bırakmaya çağırıyordu. Ama dört aydan az bir zamanda, devrimci harekete musallat olan kriz altedildi. 300 gerillanın üzerine gönderilen toplarla silâhlı 10.000 asker, büyük bir bozguna uğratıldı. Onları bozguna uğratan, başından beri devrimci mücadelede yoğrulmuş olan bizim savaş görgümüzdü.

Silâhlı mücadeleyi yönetme yeteneği olmayan, devrimci hareketteki hatalı gelişimin suçluları olan kişilerin bozguncu bildirilerini nasıl olup ta uysalca onaylayabilirdik?

Yönetim yeteneği olmayan beceriksizlerin yapacağı en doğru şey, savaş alanmda düşmanı bozguna uğratarak yeteneğini saptamış kişileri askerî mahkemeye vermek ve kovmak değil; istifa etmekti. Yapılacak en doğru, en namuslu iş, bozgunun sorumluluğunu yüklenmek ve Parti

liderliğini yeteneği savaşta denenmiş kimselere devretmekti.

Böyle bir tezi onaylamakta ne zorumuz var? Venezuela devrimci hareketinin stratejik ve taktik sorunları hakkında karar almak bizim üstümüze farz değildir. Ne kimse bizden böyle bir şey istedi, ne de biz yeltendik. Ama bizim bir tek doğal hakkımız var: Düşünmek, bir görüş sahibi olmak ve savaşçılarla dostluğumuzu, dayanışmamızı açıklamak.

Ve bizim için, devrimciler için —bozguncular ve teslim olmak isteyenlerle, «ya ülkeni kurtar, ya Venezuela için öl» diyen, bir grup teori şarlatanı değil, bir savaşçılar grubu olan adamlar arasında bir seçim yaparak— temel bir devrimci prensip ve ahlâk sorunu olarak, bu savaşçılarla dayanışmamızı açıklamamak olanaksızdı.

Bizim tarihimiz, bizim ülkemizin tarihi güzel örneklerle doludur. Bu tarih bize, bağımsızlık savaşlarımıza ait unutulmaz bir olayı anlatıyor: 1878'de, savaştan on yıl sonra, devrimci hareket liderlerinin çoğu, —hatta çoğunluğu— bir ateşkes anlaşması istemeye karar verdiler ve kahramanca mücadeleden on yıl sonra Zanjon Barışı imzalandı. Ama bizim en şanlı generalimiz bu barışı onaylamayı reddetti ve ünlü Baragua Protestosunu çekti.

DOUGLAS BRAVO, BİR ÇEŞİT «BARAGUA PROTESTOSU» ÇEKMİŞTİR

Tarihimizde, bize öğretmenlik edecek ne de çok şey var! Antonio Maceo, Martinez Campos'la görüşmek istediğini birdirmiş ve İspanyollarla barışı kabul etmeyeceğini açıklamıştı. Küba tarihinin parlak sayfalarına yazılan bu erdem ve soyluluk dolu, bir dikbaşlı davranıştan daha hayranlık verici kaç olay gösterilebilir? Bu öyle bir davranıştı ki, sahibine, savaştan on yıl sonra, geçmiş, yaşayan ve gelecek bütün kuşaklar önünde, dünya kamu oyu önünde ölümsüzlük kazandırmıştı!

Biz nasıl dilimiz varıp ta, bozguncu liderliğin Partiye kabul ettirmek istediği Zanjon Barışına karşı bir Baragua Protestosu çektiği, devrimci hareketi Partiden kopardığı için Douglas Bravo'yu bayağı bir bölücü, bayağı haris bir maceracı olmakla suçlayabiliriz?

Bunun için, O, bizim destek ve dayanışmamızı kazanmıştır. Ve, bütün namusumuzla düşünce ve duygularımızı açıklamak da bizim devredilmez hakkımızdır. O korkaklardan yana değil, savaşçılardan yana idi. Teslim olma teorisini onaylamamız, Americo Martin ve El Bachiller dağlarındaki savaşçılardan Fabrico Ojeda ve yoldaşlarından dayanışmamızı esirgemek demek olacaktı.

Teslim olmak isteyenlerin ve onların Venezuela devrimci mücadelesini gümüş bir tabak içinde Leoni'nin proimperyalist hükümetine sunma teorisinin yanlış yolda olduğunun en büyük kanıtı, Yankee görevlilerinin desteklediği, Yankee silâhlarıyla korunan proimperyalist Leoni hükümetinin, bu hıyanete karşın,Batı Venezuela ve El Bachiller dağlarında savaşan kahraman gerillaları ezmeyi bir türlü başaramamasıdır.

Size okuduğum belgeyi bozguncular 7 Kasım 1965'de imzalamışlardı. Bugün 1967 Mart'ının ortasındayız. Eğer bozguncular haklı olsalardı, Venezuela hükümeti bugün gerilla hareketini bastırmak için korkunç bir baskıya başvurmak zorunda kalmaz, tersine, son savaşçıyı da çoktan temizlemiş olurdu.

Bu durumda, savaşçıların haklı olduğunu anlamak için daha çok beklemeye gerek yoktur. Kimin haklı olduğu çoktan ortaya çıkmıştır. Batı Dağları ya da El Bachiller'deki bu cephelerin her biri, gerek adam, gerekse silâh yönünden, bizim Sierra Maestra'da yenilmez ilan edildiğimiz andaki askeri kollarımızdan çok daha üstündürler.

Ve Venezuela'da egemen olan hain, satılık

oligarşi, bu savaşçıları hiç bir zaman ezemeyecektir. Suçlu partiler bu yüzden çılgına dönmekte ve Küba'ya, bu ülkenin koyduğu devrimci örneğe karşı girişilen saldırının avukatlığını yapmaktadırlar.

Hangi Devrimci prensipler, düşünce ya da temeller adına bozguncuların; sağcı, teslim olma yanlısı akımın haklı olduğunu söylemeye zorunluyuz? Marxizm-Leninizm adına mı? Biz asla onların Marxizm-Leninizm adına haklı olduklarını söyleyemeyiz. Uluslararası komünist hareket adına mı? Yoksa onun, bir komünist partisinin liderlik sorunu oluşu mu bizi buna zorluyor? Bizim uluslararası komünist hareketten anladığımız bu mudur? Bizim için uluslararası komünist hareket, her şeyden önce komünistlerin, devrim savaşçılarının hareketidir. Ve devrim için dövüşmeyene komünist denmez!

DEVRİMCİLİKLE UZAK - YAKIN HİB BİR İLİŞKİSİ OLMAYIP DA KENDİNE DEVRİMCİ DİYENLER VARDIR

Sırtında tek tüy olmayan biri kendine «kartal» adını verebilir. Bunun gibi, kafalarında bir tek komünist kıl bile yokken kendilerine komünist diyenler var. Bizim bildiğimize göre uluslararası komünist hareket bir kilise, bir mezhep, bir mason locası değildir. Bizi herhangi bir zayıflığı kutsal kılmaya, herhangi bir sapmada her türlü reformist ve sahte devrimciyle karşılıklı hayranlık politikası gütmeye zorlamaz.

Bizim görüş açımızdan, komünist partiler kesinlikle devrimci prensiplere dayanmalıdır. Kararlı ve korkusuz bir çizgi izleyen, sağlam bir devrimci görüşe sahip partiler her zaman bizim desteğimizi yanlarında bulacaklardır. Ama komünist ya da Marxist-Leninist adı arkasında ken-

dine siper kazan ve devrimci düşüncenin kendi tekellerinde olduğunu sanan —gerçekte onların tekel altına aldıkları reformizmdir— partilere, devrimci partilere davrandığımız gibi davranmayacağız.

Ve eğer herhangi bir ülkede kendilerine komünist adını yakıştıranlar görevlerini nasıl yerine getireceklerini bilmiyorlarsa, biz bunları desteklemeyeceğiz. Kendilerine komünistliği yakıştırmadan önce, eylem ve mücadelelerinde kendilerini gerçek bir komünist gibi yönetmeyi öğrensinler. İçinde devrimci ruh taşıyan, devrimci çağrıyı yüreğinde duyan her gerçek devrimci daima Marxizm'e ulaşır! Devrim yolunda yürüyen bir adam için Marxizm'e varmamak olanaksızdır. Ve kıta üzerinde adına hak kazanan her devrimci, Marxist toplum kavramına ulaşacaktır! Devrimciler, devrim yapma yeteneğinde olan ve kendilerini devrimci teori içinde geliştiren kimselerdir.

Pek çok kez, önce pratik, sonra teori gelir. Bizim halkımız da bunun bir örneğidir. Bugün kendilerini gururla Marxist-Leninist diye adlandıranların büyük çoğunluğu, Marxizm-Leninizm'e devrimci mücadele yolundan geçerek ulaşmışlardır. Dış görünüşe bakarak, ilk önceleri kendilerini komünist diye adlandırmayan bu kişileri tanımamak, dışarda tutmak ya da kovmak, dogmatizmin ve sektaryanizmin örneğidir. Devrim yolunun halkı Marxizm'e götürdüğünü reddedenler, kendilerini komünist olarak adlandırsalar da Marxist değildirler. Bu bizim denetim çizgimiz olacaktır. Bu çizgi, devrimci hareketlerle olan ilişkilerimizde bize rehberlik edecektir.

Havana'daki Üç-Kıta Konferansında, üç kıtanın devrimci örgütlerinin temsilcileri biraraya geldi. Bazıları kendilerine komünist diyor, diğerleri ise bu adı kullanmıyordu. Bir komünisti, onun, oligarşiler, sömürü ve emperyalizm karşısındaki tutumu belirler. Bu kıtada ise, silâhlı devrimci hareket karşısındaki tutum başlıca ayraçtır. Bu kıtada birinin komünist olup olmadığını, onun, gerilla hareketleri, Guatemala, Kolombiya ve Venezuela'daki gerilla hareketleri karşısındaki tutumu belirler. Kendini komünist ilan eden bir kimse, Douglas Bravo'ya karşı sağcı resmî liderliği destekleyemez. Komünist Partiler, Venezuela dağlarında savaşan gerillalarla, mücadeleyi durdurmayı, gerçekte gerilla hareketine son vermeyi isteyen bozguncular arasında bir seçim yapmalıdırlar.

Bu bir ayırım çizgisi olacaktır. Bizim için bu konuda yargı verme zamanı gelmiştir: Ama kimsenin isteğiyle değil. Tarihsel olayların, sürecin kendisi bizi buna zorladığı için.

Gerillaları basit dinsel ya da mezhepsel düşüncelerle, farmason ruhuyla suçlamaya girişenler, kendilerini devrimci saymaktan vazgeçsinler.

Sorsunlar Guatemala, Kolombiya yada diğer bir ülkede çarpışan devrimci gerillalara: Onların gözünde kimler devrimcidir? Kimler onlarla dayanışmaktadır? Onların gerçek destekçileri kimlerdir? Venezuela'lı gerillalar mı? Yoksa bozguncular mı? Guatemala ya da Kolombiya'da savaşanları destekleyenler, Venezuela'da savaşanlar, emperyalist bombaların hisse senetlerini taşı-

yanları, kaynaklarını tüketmeye zorlayanlardır. Kolombiya ya da Guatemala dağlarında savaşanların gerçek ve akla uygun müttefikleri, Venezuela dağlarında savaşanlardır.

DEVRİMCİLER, DÜŞMANIN ELİNDE BİR ARAÇ OLABİLECEK İŞLEMLERDEN KAÇINMAYI BİLİRLER

Bu resmi temsilciler, Iribarren Borges'in ölümü üzerine ne yaptılar? Herşeyden önce, biz bu ölüm hakkında ne düşündük? Bu olayı nasıl analiz ettik? Bu analiz, hem gerici-sağcı liderliğin, hem de hükümetin durumu göz önünde tutularak yapıldı

İlk olarak, I. Borges hakkında ön bilgiye sahip değiliz. AP ve diğer emperyalist haber ajanslarının yayınlarından öte hiç bir şey bilmiyoruz. Iribarren Borges'i kimin öldürdüğünü de bilmiyoruz.

Küba'daki FALN temsilciliği bir açıklama yayınladı. Bu açıklamadan çıkan sonuç - şöyle deniyor: Bu nedenle, Karakas bildirilerinde denildiği gibi... Havana'daki FALN temsilciliğinin

de, olay hakkında, Iribarren'in cesedi çevresinde bulunan FALN bildirilerinden söz eden haberlerden başka bir şey öğrenemediğidir. Diğer bir deyişle, FALN temsilcileri, bu açıklamayı yaptıkları 6 Martta, neler olup bittiğini öğrenebilmek için telgraf servislerinden başka haber alma aracına sahip değildiler.

Herhangi bir devrimci işlem karşısında ne gibi bir tutum takınmalıyız? Belki özel bir yöntemden, özel bir işlemden hoşlanmayabiliriz. Bu eski hükümet görevlisiyle hesaplaşma yöntemini belki de onaylamayız. Dediğim gibi: Onun hakkında hiç bir şey bilmiyoruz. AP ajanslarının dediği gibi ona kin beslenip beslenmediğini, devrimcilere karşı alınan tedbirlerin sorumlusu olup olmadığını bilmiyoruz.

Biz, devrimcilerin düşman eline silâh verebilecek işlemlerden kaçınmaları gerektiğine inanıyoruz. Kaçırılmış bir adamı öldürmek böyle bir davranıştır. Düşmanın kuduzluğu ne denli zararlı bir hal alırsa alsın, biz böyle şeyler yapmadık. Ve biz, savaşta tutsaklara karşı nasıl soylulukla davranılması gerektiğini de iyi bilenlerdeniz.

Devrimciler, baskı polislerininkini andıran yöntemlerden kaçınmalıdırlar. Bız bu olayın koşullarını, sorumlularının kimler olduğunu, hatta bu işin olağan bir zabıta olayı mı, yoksa gerçekten devrimciler tarafından yapılan bir eylem mi olduğunu da bilmiyoruz. Bizim içtenlikle görüşümüz - görüşlerini içtenlikle söylemek de herkesin hakkı olduğuna göre - şudur: Eğer gerçekten bu işi yapanlar devrimcilerse, biz bunu yanlış bir davranış olarak nitelendiriyoruz. Halk

oyu önünde düşmana büyük avantajlar sağlayan, halka belki de düşmanın yöntemlerini düşündürecek böyle bir davranışta bulunmak yanlıştır.

Devrimin davranışını bütün dünya tanır. Bizim devrimci yasalarımız, hem de kesin yasalarımız olduğunu bütün dünya bilir. Biz hiç bir zaman tutsağa kötü davranmadık. Bizim sert yasalarımız vardır. Bizim devrimci mahkemelerimiz, ulusumuza ve Devrimimize karşı ağır suçlar işleyenleri ölüm cezasına da çarptırmıştır. Ama bir parkta, bir hendekte, bir caddede, bizim öldürdüğümüz birinin cesedi bulunduğu, şimdiye dek duyulmuş değildir.

Devrim eylemleri devrimci biçimler içinde ve bu biçimlere saygı gösterilerek yapılır. Halka karşı iğrenç suçlar işleyenlere bile özel işlemlerimizi uygulamakta direnmiştik biz. Bizim ayracımız budur.

Bir devrimci için herhangi bir yöntem, herhangi bir işlemi belirli bir görüş açısından yadsımak yasal bir haktır. Ne var ki, yapılmış bir eylemi, gericilerle emperyalistlerin devrimcileri lânetlemek için kurdukları isteri korosuna katılmak için kullanmak da, ahlâk dışı ve devrimciliğin dışında bir davranıştır. Eğer bu olaydan devrimciler sorumluysa, biz de kendi görüşümüzü açıklayabiliriz. Ama Venezuela'yı yöneten uşakların devrimcileri lanetlemek için kurdukları isteri korosuna asla katılamayız.

Bu durumda Venezuela Komünist Partisinin resmi liderliği ne yapmıştır? Onların resmen söyledikleri nelerdir? Aynıyla okuyoruz:

«Venezuela Komünist Partisinden kovulan

Elias Manuitt, Ulusal Kurtuluş Silahlı Kuvvetleri adına, Dr. Julio Iribarren Borges'i kendi örgütünün öldürdüğünü açıklamıştır... Elias Manuitt, Komünist Partisi saflarından, onun durumunu sarsıcı ve bölücü eylemlerinden dolayı açıkça kovulmuş bir militan eskisidir. Aynı işlem, Ulusal Kurtuluş Hareketi adını kullanan Douglas Bravo, Gregoria Lunar Marquez, Freddy Carques ve diğerlerine de uygulanmıştı.»

Açıklama, bu eylemden dolayı gerilla kumandanlarını suçlayarak sona eriyor: «Douglas Bravo, Gregorio Lunar Marquez, Freddy Carquez, Francisco Prada ve Venezuela dağlarında onları yok etmek için uğraşan en iğrenç çıkarların savunucusu asker lejyonlarına karşı dövüşen diğer kahraman gerillaların adını kirletmeye çalışarak.»

DEVRİMCİLER KATİL, LEONİ REJİMİ İSE «BARIŞ SAVUNUCUSU»

Ve resmi liderlik ne yaptı? Leoni'nin proimperyalist kukla hükümetinin ipleriyle oynayarak, böylesine iğrenç bir oportünizmle, gerilla savaşçılarını suçladı. Douglas Bravo'yu Iribarren'i öldürmekten sorumlu tutmakla, başını istemek arasında da pek bir fark yoktu sanırım.

Ve Venezuela devriminin bayrağını yüce tutan kahraman savaşçılara reva görülen bu davranış, onların kellelerini istemekten başka bir şey de değildi. Bu, Leoni'den, tüfeğin namlusunun Douglas Bravo'ya yöneltilmesini istemekti.

Burada Pedro Medina Silva'ya ait bir hayalgücü bildirisinden de söz edilmişti. Devrimci savaşçılar - kim acaba onlar?- Pedro Medina Silva'nın liderliğini benimseyeliberi bir hayli uzun bir zaman oluyormuş da biz bilmiyormuşuz! Ayrıca

bu bildiriyi German Lairet gibi diğer gerilla-(!) lar da imzalamışlar. German Lairet'in, ömründe bir kez olsun, hal-hatır sormak amacıyla bile bir gerilla kampına ayak basmadığını da bizim gibi dünya alem bilir.

Yağmur gibi bildiri yağıyor! Bu tutumu nasıl adlandıralım şimdi? Bu, korkakça, oportünistçe, iğrenç bir tutumdur! Çünkü bu davranış, karşı-devrimci, Küba - düşmanı bir isteri korosuna katılmaktan başka bir şey değildir.

Bu cici beyler ne de parlak inciler yumurlamışlar üstelik: Venezuela halkı arasında hiç bir zaman Küba-düşmanı bir duygu var olmamışmış. Ama bugün, Küba devriminin düşmanları, böyle duyguları yaymak için bu fırsattan yararlanacaklarmış.

Pekiyi, eğer kendileri değilse kimlerdir bu planın suç ortakları? Bizi Venezuela Komünist Partisinin içişlerine karışmakla suçlayan bu emperyalist kampanyanın suç ortakları kimlerdir, eğer onlar değilse? Onların yaptıkları suçlamalarla Etate Department'ın, CIA'nın, karşı-devrimcilerin yaptıkları arasında ne fark vardır? Biz ancak bir tek fark görebildik: Biri bizi Venezuela'nın, öteki ise Partinin içişlerine karışmakla suçluyor.

Bütün bunlar nedendir? Çünkü biz prensiplerimize bağlı kaldık. Çünkü biz devrimci savaşçıların yerini yüreğimizden. dayanışmamızı onlardan eksik etmedik. Ve korkakların, oportünistlerin yaptıkları bu açıklamaların devrimcilere ait olmadığını da her devrimci kolayca anlayabilir. Bir devrimci herhangi bir işlemi onaylamayabilir. Ama böyle utanç verici bir du-

ruma hiç bir zaman düşmez. Nasıl olupda, devrimcilerin katil, Leoni rejiminin ise «barış savunucusu olduğu söylenebilir? Yüzlerce devrimciyi öldüren bu kudurmuş kanlı eşkiya sürüsü, nasıl olup da masum kuzucuklar olarak gösterilebilir? Gerçek suçluyu suçlamamak korkaklıktır. Böyle durumlardan, pek çok Venezuela'lmm kanma giren, bu haydutların cezalandırılmasını istemek için yararlanmamak korkaklıktır.

Gerekli görülen yerde elbette eleştiri yapılır. Buna eyvallah. Ama eleştiri yapılacaksa, edebiyle, devrimci bir ruhla yapılır. Bu eleştiriyi yaparken olaylara düşmanın köşesinden bakmamak, yönün düşmana karşı olmasına dikkat etmek gerekir. Düşmana karşı olmaları beklenir onlardan, düşmanla birlikte olmaları değil.

Çünkü bu düşman, yüzlerce savaşçının, yüzlerce kahraman komünist militanın katilidir. Son yıllarda pek çok komünist öldürmüş bir Latin-Amerika hükümetinden söz edilirse, bilin ki bu Venezuela'dır. İlkönce Rumulo Betancourt, daha sonra da Leoni'nin başkanlığı altında cinayetlerini sürdürmüştür bu hükümet. Ve bu bildirilerde bu canileri, Venezuela'daki terörü; baskı rejimini, halkını özgürlüğe kavuşturmak, ülkesini oligarşi ve emperyalizmin kıskaçlarından kurtarmak için silâhlanan devrimcilere ve öğrencilere uygulanan işlemleri suçlayan bir tek sözcük bile yoktur.

Onlar için bu koroya katılmak, Küba devrimini suçlamak doğaldır. Ama bunun bizim Devrimimize bir zararı dokunmaz. Bizim Devrimimize, başarıldığından beri, hattâ, başarılma ön-

cesinden beri iftira ediliyor. Ama bizim Devrimimiz bütün bu yalanlar arasında lekesiz kalmayı bilmiştir. Moncada Garnizonuna saldırdığımızın ertesi günü, gazeteler, devrimcilerin hastahanedeki hastaları öldürdüğünü yazıyorlardı. Biz artık emperyalizm ve gericiliğin böylesi oyunlarını iyi tanıyoruz.

Devrimimize karşı çirkin yakıştırmalar yapanların hepsi, emperyalist ya da tutucudur. Elbette bu yöntemden, bu kampanyadan da umut kesecekler. Çünkü emperyalistlerin, uşakların ve gorillerin suçlama ve iftiralarını kaale almıyoruz. Çünkü böyle suçlamalar devrim savaşçılarını yüreğimizden silemez ve bizi onlarla dayanışmaktan alıkoyamaz.

BATI DAĞLARI VE EL BACHİLLER'DEKİ GERİLLA SAVAŞÇILARIYLA DOSTLUĞUMUZU İLAN EDYORUZ

Ve isteri kampanyalarının, tehdit ve suçlamaların, düşmanın fesat anlaşmalarının karşısında,

Ve vatan hıyanetiyle Devrim hıyanetinin elele verdiği bir canavarca kampanya karşısında,

Ve kendilerini komünist ilân eden birtakım bozguncuların proimperyalist oligarşilerle işbirliği yaparak,

Venezuela'lı devrimcilere ve Küba'ya karşı canavarca bir kampanyaya giriştikleri sırada,

biz,

Batı ve El Bachiller dağlarında savaşan gerillalarla,

kentlerde istibdadın çılgınca öfkesine ve zulmüne meydan okuyan savaşçılarla,

dostluğumuzu ve sarsılmaz dayanışmamızı bir kez daha ilân ediyoruz!

Bizim politikamız açıktır. Biz yalnızca devrimcileri halkların temsilcisi olarak kabul ediyoruz. Küba'yla ilişkisini kesen, Yankee elçilerinin emirlerini izleyen oligarşik ve hain hükümetlerin hiç birini halkların temsilcisi olarak görmüyoruz. Sosyalist olmamasına karşın uluslararası durumuyla bizim saygımızı kazanmış bir tek hükümeti - yalnızca bir tek hükümeti - bunların dışında tutuyoruz. Bu da Meksika hükümetidir.

Diğer hükümetler karşısında bizim diplomatik durumumuz nedir? Biz, emperyalist buyruklarına boyun eğen bu hükümetlerin hiçbiriyle yeni ilişkiler kurmayacağız. Gerçi bunu yapmakla cebimize hiç bir şey girmiyor. Ama biz bunu böyle yapacağız. Çünkü canımız böyle istiyor! Biz bu ülkelerde yalnızca devrimci hükümetlerle diplomatik ilişki kuracağız: Yalnızca bağımsız olduğunu saptayan hükümlerle. Yarın State Department'den gelecek bir işaretle hepsini koparacak kimselerle bağ kurmakmı? Asla! Bizim böyle salaklıklarla uğraşacak zamanımız yok. Bizimle ekonomik ilişkilerini koparacak kimselerle ilişki kurmak mı? Bu ülkeleri devrimci hükümetler yönetinceye değin biz bunlarla yeni ilişkiler kurmayacağız.

Biz, devrimci hareketleri kanla bastırsın diye hiç bir oligarşiye mali destek sağlamayacağız. Ve her kim ki bunu gözönünde bulundurmaksızın gerillaların savaş verdiği ülkelerin oligarşilerine yardım ederse, bilsin ki, devrimin bastırılmasına da yardım etmiş olacaktır. Çünkü tu-

tucu savaşlar yalnız silâhlarla değil, silâh ve ücretli ordulara ödenmek için milyonlarca dolarla yapılır.

Bu ülkelerdeki bağımsızlık yoksunluğunun kesin bir kanıtı, Kolombiya'nın son günlerdeki durumudur. Bu ülkede birkaç gün önce, saat 18.00'de, gerillaların bir tren üzerine saldıracağı bahane edilerek, Kolombiya Komünist Partisi Genel Sekreteri ve Partinin bütün liderleri tutuklandı. Tutuklanma sırasında bunların hepsi de her günkü yerlerinde bulunuyorlardı. Tutuklanınca hiç de şaşırmadılar. Çünkü aynı gün, ticari, kültürel ve mali bir anlaşma için yüksek Sovyet görevlileri bu ülkede bulunuyorlardı. Ve söylendiğine göre aynı gün, yüksek Sovyet görevlileriyle Lleras Restrepo arasında bir de görüşme yapıldı. Ve aynı anda onlar yalnız Komünist liderliği tutuklamakla kalmamışlar, üstelik de, telgraf servislerinden öğrendiğimize göre, TASS Haberler Ajansının bürolarınada saldırmışlar. Bu kuklaların ne de sıcak bir dostlukları var! Sizin için yalnız ticarî ilişkiler önemlidir!

İşte bu da, adı geçen kukla hükümetlerin uluslararası politikadaki ikiyüzlülüklerinin ve bağımsızlık yoksunluğunun bir kanıtıdır.

BU YARIKÜREDE HERHANGİ BİR DİĞER REJİMDEN DAHA ÇOK KOMÜNİST ÖLDÜRÜLEN REJİMLE ASLA YENİ İLİŞKİLER KURMAYACAĞIZ

Bakın hele neler de diyor Venezuela'nın kuklaları: S.S.C.B. onların istekleriyle Üç-Kıta Konferansından çekilirmiş. Onların istekleriyle S.S.C.B. Küba'yla, bu «çıkmaz sokak»la ilişkilerini keser ve Venezuela hükümetinin, bu kıtanın en çok komünist boğazlatan hükümetinin, geniş, her tarafa açılan ve dost kapısından içeri girermiş!

Onlar canlarının istediğini yapsınlar. Biz Marxist-Leninistiz. Biz böyle bir hükümetle asla yeni ilişkiler kurmayacağız.

Onlar bizimle ilişkilerini kessinler. Biz onlarla kesmiş değiliz. Hatta Demokratik Alman Cumhuriyeti'ni tanıdığımız için Federal Alman Cumhuriyeti de bizimle ilişkisini kesti. Ama biz

tükürdüğümüzü yalamayız. Bir prensip sorunu olarak. ekonomik çıkarlarımıza zararlı da olsa, Demokratik Alman Cumhuriyeti'ni tanıdık.

Devrimci dünya baştan sona gül renkli değildir. Ters tutumlar yüzünden şikâyetler eksik olmaz. Bir ülke Federal Almanya'yla ilişki kuranları suçlarken, bir yandan da Leoni ve kumpanyası gibi oligarşilerle ilişki kurmak için acele edemez. Prensip her yerde prensiptir. Asya'da uygulanır. Ama Latin-Amerika'da da uygulanır.

Viet-Nam'a saldırıyı lanetleyelim. Yankee emperyalistlerinin bugün Viet-Nam'a karşı işlediği suçları bütün düşüncemiz ve yüreğimizle lanetleyelim! Ama, gelin, **Latin-Amerika'da geleceğin** Viet-Nam'larını yaratmak hakkında şimdiden lânetleyelim. Latin Amerika'da geleceğin emperyalist saldırılarını başlatma hakkını da lanetleyelim!

Eğer biz Güney Viet-Nam'a Saygon'un kukla hükümetiyle yarenlik etsinler diye delegeler gönderirsek, Viet-Nam'lı devrimciler bilmem hakkımızda ne düşünürler? Bu kıtada geleceğin Yankee müdahalecileri ve saldırganlarının kuklalarıyla, emperyalizmin kuklalarıyla ilişki kurmaya çalışırsak, Amerika dağlarında savaş verenler hakkımızda ne düşünürler?

Bugünün Leoni'si, bugünün Lleras Restrepo'su, yarının Ngo Dinh Diem'leri, Kao Ki'leri olacaklardır. Güney Viet-Nam'daki emperyalist saldırıları haklı çıkarma hakkma, Yankee denizcilerinin çıkartmalarını yasallaştırma hakkına sahip hükümetlerin ipleriyle oynayacaklardır.

Ve onların hepsi, emperyalistler ve kukla-

ları, bizim devrimci, sosyalist ulusumuza karşı bir fesat ittifakında birleşmişlerdir. Çünkü bizim devrimimiz başka bir ülkeden ödünç alınmamıştır. Biz onu, kendi topraklarımız üstünde ve kendi göklerimizin altında kurduk.

Bazı kimseler kaderimize etki edecek şeylerin varlığından söz ediyorlar. Bizim Devrimimizin kaderini etkileyecek yalnız 90 mil ötede değil, hiç bir yerde, hiç bir güç yoktur! Bu devrime hiç bir güç zarar veremez. Bu devrim, düşman çemberinde yaşayan birkaç kişiden çekinmez. Çünkü varolmak onun kendi hakkıdır.

O öyle bir Devrimdir ki, -bütün kuklalar, oligarşiler, kararsızlar ve sahte devrimciler: bunu iyi dinleyin: — onu ezmeye hiç kimsenin ya da hiç bir şeyin gücü yetmeyecektir.

Ve bu Devrim, bağımsızlığını korumaya kesinlikle kararlıdır. Ve ona hak kazanan bütün halkımız onu savunacak güçtedir. Ve bu öyle bir bağımsızlıktır ki, ona sahip olmak bütün onurlu halkımızın hakkıdır.

BU DEVRİM ASLA KİMSENİN KUKLASI OLMAYACAK YALNIZ KENDİ İDEOLOJİK ÇİZGİSİNİ İZLEYECEKTİR

Bütün dünyaya ilan ederiz ki: Bu devrim kendi yolunu tutacaktır. Bu devrim kendi çizgisini izleyecektir. Bu devrim, asla kimsenin kuklası ya da şakşakçısı olmayacaktır. Kendi durumunu korumak ya da ideolojik sorunlarını çözmek için kimseden icazet almayacaktır. İç ya da dış işlerine kimseyi bulaştırmayacaktır. Gelecek bizim için ne hazırlarsa hazırlasın, halkımız geleceği gururla ve yiğitçe karşılamaya hazırdır.

Bugün biz ateşle, coşkuyla, her geçen gün daha büyük bir istekle çalışıyoruz. Ulusal gelişmemizi sürdürüyoruz. Ve son sekiz yıl içinde bizim ekonomik gelişimimiz, diğer rejimlerden çok daha hızlı olmuştur. Her cephede, her açı-

dan büyük ideolojik savaşlar kazandık... Kendi ideolojik yolumuzda güvenerek yürüyeceğiz. Gerçek devrimcilere, halkımıza ve kendi yığınlarımıza güvenerek.

Belki bu geceyle ilgili olarak ele alınması zorunlu olmayan bazı konulara değindim. Ama halkımızın bilinçliliğiyle gerçekleşen bu çok büyük ve inanılmaz devrimden söz etmek kesinlikle gereklidir. Gelecek bizim için ne hazırlarsa hazırlasın, biz geleceğe gurur ve güvenle bakıyoruz. Biz bu mücadelenin kolay olmadığının ve kolay olmayacağının, devrimci mayayla yoğrulmuş bir kıtada, gerçeğe gözlerini açan, bazısı bugünden savaşmakta olan ve bazısı da bu savaş için hazırlık yapan halkların arasında yaşadığımızın bilincindeyiz. Türlü tehditlerle, bize karşı örgütlenmiş fesat ittifaklarıyla, hatta bize karşı girişilecek düzinelerle saldırıyla karşılaşacağımızı çok iyi biliyoruz. Öyleyse, bu andan başlayarak kendimizi yenilmez ilân ediyoruz.

Bu ülkenin işgal edilmesi ...Gerçekte Segnor Leoni'nin teklif ya da ima ettiği şey budur. O açıkça onaylama isteyemiyor. Çünkü uluslararası durum uygun değil. Ama dosyamızı da açmak istiyor. Kısacası, Viet-Nam'da işleri bitince bize karşı savaş açılmasını isteyecek. Bu apaçık ortadadır. Hiç kuşkusuz, ilk danıştığı adam Karakas'taki Yankee elçisinin «Zat-ı Şahaneleri» omuştur. Öyleyse pek iyi: Şimdi, ya da gönüllerinin çektiği herhangi bir zamanda, Viet-Nam'a saldırıları sırasında, ya da Viet-Nam'da bozguna uğradıktan sonra - Çünkü onlar bozguna uğrayacaklar. Kuzey ve Güney Viet-Nam'ın kahraman halklarına karşı giriştikleri savaş bozguna

gidiyor. Küba Partisinin durumunu ve politikasını kesinlikle desteklediği Ulusal Kurtuluş Cephesinin önderliğinde savaşan kahraman halk onları bozguna uğratacak. Emperyalistlerin bozguna uğrayacakları kuşkusuzdur. - buraya bir bir saldırı yapmayı umuyorlarsa, şunu kafalarına iyi soksunlar ki burada 1 Stalingrad + 3,6 Viet-Nam bulacaklardır. Bundan başka kıtada da yarım düzine Viet-nam onları bekliyor. Bunu çok iyi bilsinler! Ve biz matematik varsayımlarımızı yalnız adam sayısı, silâhların ateşinin şiddeti üzerine değil, en az silâhların ateşince sıcak başka bir şey üzerine de; gönüllerdeki ateş ve bütün halkın yiğitlik ateşi üzerine de yapıyoruz.

DİĞER DEVRİMCİLERİN HER YAPTIĞINDAN KÜBA'YI SORUMLU TUTMAK GÜLÜNÇTÜR

Biz tehdit ve fesatlara papuç bırakmıyoruz. Bize yüklemeye çalıştıkları günah ve suçlar bizi ırgalamaz. Devrimcilerin her yaptığından, kendi strateji ve taktiklerinden dolayı Küba'yı suçlamak da gülünçtür. Biz devrimcilerin ve devrimci örgütlerin nasıl çalıştıklarını biliriz. Her devrimci süreçte daima farklı güçler bulunur. Her devrimci harekette farklı otorite merkezleri vardır. Bizim Küba deneyimizde de bu böyleydi. Moncada'ya saldırdığımızdan diğer devrimci örgütlerin haberi yoktu. Bir grup vatanseverin Goicuria askeri garnizonuna saldırdığını da diğer örgütler bilmiyorlardı. Directorio Revulucionari'ya bağlı yoldaşların 13 Martta Başkanlık Sarayına saldırdıklarını da biz ancak radyo haber bültenlerinden öğrenebilmiştik. Çünkü bu sırada

dağlardaydık. Bizim kendi örgütümüzün içinde de kentlerdekiler dağlardakilerin, dağlardakiler de kentlerdekilerin ne yaptıklarını bilemezlerdi. Çünkü devrimcilerin ellerinde radyo ve telefon sistemleri yoktu. Hayır! Devrimde, devrimin içinde daima farklı örgütler, her örgütün içinde de farklı karar düzeyleri vardır. Ve yeraltı çalışması yapan örgütler de her kasaba içinde özerk sayılırlardı.

Hiç kimse kişisel eylemlerin sorumluluğunu devrimci örgütlere —değil bu örgütlerin hepsine birden, hatta bir tekine bile— yükleyemez. Hele böyle bir sorumluluğu Devrimci Küba Hükümetine yüklemeye kalkışmak büsbütün saçma, gülünç, salakça bir davranıştır.

Ama bu çılgınca kampanyayı açan kimdir? Hangi Hükümettir? Bu kıtanın en baskıcı, en kanlı hükümeti olduğunu saptamış, kanla yazılmış işlemler ve hayvanca işkencelerle adını niteleyen, Venezuela'daki cinayet acentası. Venezuela'daki baskı ve şiddeti dizginlemediği için, Iribarren Borges'in ölümünün başlıca sorumlusu da bu Leoni grubudur.

Birkaç kırıntı kapabilmek karşılığında ülkeleri Venezuela'nın bütün gelir kaynaklarını Yankee efendilerine peşkeş çekenler. Emperyalist efendilerine uşaklık edebilmek için pek çok vatandaşlarının kanına girenler. İşte başlıca sorumlu bunlardır.

Betancourt ve Leoni rejimlerinin işkencelerine kurban düşmüş Venezuela'lı savaşçıların listesi gerçekten çok uzundur. Batista uşaklarının düzenleriyle, örneğin, genç Livra Gouvernour öldürüldü. Karakas'ta pekçok kişi bu ola-

yı yüreğinde saklıyor. El Silencio'da, Alberto Rudas Mezones'i bir polis kurşunu öldürdü. Bütün suçu «Viva Cuba!» diye bağırmaktı.

Ertesi gün, halkın yas tutmasını ve cenazesinde protesto gösterisi yapılmasını önlemek üzere, cesedi Betancourt polisi tarafından gizlice evinden alındı.

Ağustos 1959'dan Mart 1963'e dek, Betancourt ve Leoni'nin uşakları tarafından yüzlerce Venezuela'lı yurtsever öldürüldü. Bu terör, Juan Francisco Villegas, Rafael Simon Montero ve Rafael Baltazar Gonzalez'in kanlarını dava eden makineli tüfekli işsizlerin gösterisiyle başladı.

Daha sonra Betancourt, söylevlerinden birinde bu olaylara değinerek, «Sokaklar halkın değil, polisindir!» demek küstahlığını gösterdi.

Daha sonra petrol işçilerinin lideri Ricardo Navarro, Betancourt - dölü sendika liderlerini bir seçimde bozguna uğratınca, bir sendika toplantısında hükümet tarafından kiralanan silâhlı serserilere vurdurtuldu. Bu arada yedi işçi de yaralanmıştı.

Barquisimeto'da, Julian Torres tutuklandı, işkenceye tutuldu ve karnına sıkılan bir kurşunla öldürüldü. Venezuela polisi, sık sık kullandığı eski bir vecizesine başvurdu: «Mahkûm kaçmaya kalkıştı!»

DIGEPOL ajanları Jose Gregorio Rodriguez'e barbarca işkence ettiler ve sonra da onu bir binanın dördüncü katından attılar. Olaya intihar süsü verildi. Bu suç, daha sonra Temsilciler Meclisinin kurduğu bir komisyon tarafından saptandı. Ama hiç bir zaman halka açıklanmadı

Venezuela hükümetinin uyguladığı baskı politikası, Leoni Başkan olunca da değişmedi. Genç lise öğrencisi Rafael Urdaneta, işkenceyle, korkunç bir biçimde dövülerek, bıçaklanarak ve DIGEPOL ajanlarının kurşunlarıyla kalbura çevrilerek öldürüldü.

Eyalet Askeri subayı, Pegna Pegna, Miranda'nın Devletinde pek çok köylüyü tutukladı ve onlara işkence etti. Köylü lideri Trino Barrios, gençlik lideri Victor Ramon Sato Rojas ve Jesus Maria Hernandez adında diğer bir tutuklu, tevkif edilen on yoldaşın gözleri önünde, Miranda dağları üzerinde uçan bir helikopterden aşağı atıldılar. Sonradan, konuşmayı reddettikleri için bu yoldaşlar da öldürüldü.

Maracaibo Teknoloji Okulundan 14 yaşında bir öğrenci, polis baskısını protesto etmek için düzenlenen bir gösteride üzerine ateş açan polislerin kurşunlarıyla öldü.

Pedro Rojas, DIGEPOL tarafından tutuklandı, Cachipo'daki bir konsantrasyon kampında asıldı.

Alberto Luvera, DIGEPOL tarafından tutuklandı ve ona öldürünceye dek işkence ettiler. Cesedi boynuna dolanmış ağır bir zincirin altında bulundu ve yapılan otopside boyun kemiğinin kırıldığı anlaşıldı.

FLN-FALN Genel Kumanda Başkanı devrimci lider Fabricio Ojeda'nın hapishanede katledilmesi dünya kamu oyunu harekete geçirdi.

Ramon Pasquier, Yaracuy caddesinde tutuklandı. Ona kötürüm oluncaya dek işkence edildi ve vücudu da bir daha bulunamadı.

Kurbanlarının vücutlarını ortadan yok et-

mek, Betancourt ve Leoni'nin baskı ajanlarının sistematik uygulamalarıdır. Son günlerde onlar, FLN-FALN'ın pek çok şehir gerillasına, Andres Pasquier, Felipe Malaver, Donato Carmona, Angel Guerra, Domingo Sanchez ve pek çok diğer Venezuela'lı yurtsevere bu işlemi uyguladılar.

Meclis, DIGEPOL'u teftiş zorunda kaldı ve her seferinde cinayet ve işkencelerin bu acenta tarafından tertiplendiği ortaya çıktı.

Betancourt'un baskı politikası kurbanlarının listesi pek uzundur. Venezuela halkıyla iktidardaki emperyalist uşaklarının arasında geniş bir kan nehri uzanmaktadır.

Birkaç ad sıralayalım:

Samuel Sanchez Alvarez, Andres Coba Casas, Luisa Maria Cozala, Isabel Acosta, Alexis Rivero, Cose del Carmen Chaves, Natalia Ghinaglia, Santos Chauron, Rosaria Mujica, Antonio Mogollon, Pedro Anian, Jose Montesinos, Luis Andrean Gonzalez, Francisco Losada, Edgard Gonzalez, Francisco Velazquez, Llejandra Montiel, İsidro Espinosa, Livia Gutierrez, Victor Cesari, Amadeo Sifoni, Jose Rodriguez, Alirio Mendez, Juan Gomez, Hector Trujillo, Leonidas Rojas, Alfredo Tirado, Pedro Ramos, Juan Osiria Magallanes, Migurl Arviaca, Ernesto Alvarez, Concepcion Orta, Alfredo Carmona, Isaac Velazquez, Ana Lourdes Pacheco, Anibal Gimenez, Justo Camacha, Carlota de Ochoa, Simon Caghualga, Esther Flores, Olga de Hernandez, Ramon Guevara, Rodolfo Garcia, Rafael Hurtado, Pilar Ponce, Santiago Figueras, Emilio Dos Santos, Armando Sanchez, Elias la Rosa, Martin Palacios, Ernesto Alvia, Antonio Diaz, Jose Zu-

rita, Alberto Manzanares, Luis Saavedra, Francisco Rosales, Valentin Araujo, Daniel Matute, Aquiles Bellerin, Alvaro Ruiz, Manuel Infante, Rafael Guerra, Enrigue Perez, Eduvigis Culorado, Evlalia Fuenmayor, Angel Linares, Julio Manzano, Jose Vazquez, Esteban Padilla, Carlos Novoa, Enrique Leal, Rafael Villegas, Manuel Cachutt Sahoudala, Alfonso Rodriguez, Jesus Osuno, Omar Ramone Prieto, Jesus Manuel Rojas Figueroa, Luis Martinez Agnez, Vivian Hernandez, Elvina de Morale, Rafael Clemente Acosta, J. Preifer, Ignacio Diaz Nigno, Carlos Martinez, Alejo Celis, Alejandro Sandoval, Eduardo Mirabal Machado, Ivan Alfredo Cordero, Jesus Alberto Trujillo Ramon Jimenez, Humberto Mendez Figueredo, Antero Mendoza Angarita, Francisco Barreto, Manuel Antonio Mujica, Efrain Cordero, Carmelo Mandoza, Luis Vicente Garcia, Hector Beltran Diaz, Nancy Alvarado Palma, Luis Fafael Tineo Camboa, Rafael Antonio Bricegno, Ivan Daza ve anasının gözleri önünde öldürülen Alijio C. Paredes. Alçakça öldürülen yurtseverlerin, savaşçıların listesi uçsuz bucaksız uzanıp gider.

İstibdatın asker ya da cellatlarına karşı kahramanca dövüşürken ölenlerden söz etmiyoruz. Bunlar yalnızca işkence ve cinayetlerin kurbanlarıdır. Ve daha pek çok Venezüela'lınm adı eklenebilir bu listeye.

İşte Venezuela'nın son yıllardaki tarihi budur! Bu Betancourt suçlarının tarihidir! Bunlar gizlenmeye çalışılan suçlardır. Iribarren'in ölümünden Küba'yı sorumlu tutmak gibi çiğ ma-

nevralar, bunları örtmeye yarayan bir sis perdesinden başka bir şey değildir.

Ve onlar bu suçları için birkaç yerde değil, her yerde hesap verecekler. Hele sorunu Birleşmiş Milletlere getirmek istiyorlarsa daha da iyi! Eğer onlar sorunu Birleşmiş Milletlere getirmek istiyorlarsa bu çok güzel! Ama suçları için, saldırıları için, Venezuela'ya ihanetleri için hesap vermeye hazırlansınlar. Ama işledikleri kanlı suçlar için, Yankee emperyalizmine peşkeş çektikleri milyonlarca pezo için hesap vermeye hazırlansınlar.

Onların yatacak yeri yoktur! Saydığımız suçlar hayvanca baskıları, Venezuela halkının sömürülüşünü, temel hakların kaldırılışını ve üniversite özerkliğine yapılan saldırıyı içermiyor. İğrenç ağızlarıyla demokrasiden söz ediyorlar. Sorarım onlara: Neden siz de üniversite öğrencileriyle böyle bir toplantı yapmıyorsunuz? Biz bugün, şanlı bir günümüzü kutlamak için toplandık. O gün burada, tıpkı Venezuela'da olduğu gibi, bazıları kahramanca düşmana karşı koyarken, bazıları Jose Antonio Echevarria gibi bir askeri devriye arabasına saldırarak, pek çok kahramanımız öldürülmüş, pek çoğu da yaralanmış ve tutuklanmıştı.

Burada bu geceyi karşılamadan önce, Venezuela halkının yaşamakta olduğu günü geçirdik. Biz burada şanlı savaşçılarımızı anmak için toplandık. Bir gün Venezuelalılar da bizim gibi toplanıp, kahramanlarını anacaklar.

Üstelik o gün Venezuela'da, ülkenin pek çok yeri, pek çok fabrika ve atelye, istibdat uşakları tarafından öldürülen bu kahramanların adlarını taşıyacak.

Halkına ihanet eden, vatan haini, emperyalist uşağı, Yankee emperyalizminin baskı ajanı «demokrat» Leoni'yi, Venezuela Üniversitesinden içeri adımını atmaya çağırıyoruz. Bütün dünyada kabul edilen, gelenekleşmiş bir durum vardır: En temiz duygular gençlik arasında yeşerir. Herhangi bir halkın en temiz, en dürüst, en iyi zümresi, gençliğidir. Ve Venezuela'nm en iyi zümresi —onun gençliği— de, pek çok ülkede olduğu gibi, öğrenciler arasında bulunmaktadır.

Ve Leoni, Venezuela halkının bu en dikbaşlı, en kahraman, en değerli ve savaşçı kesimine nasıl bakıyor? Bir tüfeğin göz-gez-arpacık doğrultusundan. Üniversiteye girmek ha? Ancak tanklar, uşaklar ve polislerin ardında.

Hainler, uşaklar ve katiller, hiç bir zaman giremeyecektir Venezuela gençliğinin arasına. Segnor Leoni'yi Üniversite'ye girmeye çağırıyoruz. Kendine güveniyorsa halkını toplayıp politikasını açıklasın. Yapamaz! Çünkü ancak, işçi, köylü, gençlik ve aydın yığınlarının oluşturduğu, bütün halkın birliğinin sağlandığı bir devrimci sürecin ortasında, halkla hükümet arasında çelişki yoktur.

Şanlı 13 Martın sirenleri susalı çok olmadı. Patlama sesleri halâ kulaklarımızdan silinmedi. Ama devrimci uyanıklık ve vatanseverlik kısa zamanda bizi öyle bir yere getirdi ki, biz, bu halkın liderleri, dağlarda köylülerle, fabrikalarda işçilerle yaptığımız gibi, bugün de burada, öğrencilerle toplantı yapabiliyoruz.

Çünkü Devrim budur. Biz de saldırılarla, kurşun yağmurlarıyla, sürgünler, katliamlar ve cinayetlerle dolu bir devreden geçtik. Hem bizim

Üniversitemiz, ne denli kahramanlıklardan söz ettiğimizi de iyi bilir. Toplarla burun buruna, mermilerle, dipçiklerle yüzyüze dövüştük. Ama direndik. Sonunda da mücadelemiz zaferle sonuçlandı. Bizim Üniversitemiz, kendi geleceğini kurma hakkını kazandı. Dünya üzerinde gerçekten özgür, gerçekten bağımsız bir yer tutabilme hakkını kazandı.

Ve biz kesinlikle inanıyoruz ki, Venezuela da bunları elde edecektir. Ve onların kahramanca şiarı «Ya ülkeni kurtar, ya Venezuela için öl!» de, bizim şiarımız gibi sahibini zafere götürecektir: PATRİA O MUERTE! VENCEREMOS!

İÇİNDEKİLER

Önsöz 5

Devrim İçin Savaşmayana Komünist Denmez 7

Küba'yı Sarmaya Çalışıyorlar 11

Leoni Bizi Suçlamaya Kalkışıyor 15

«Zorunlu» Yankee Müdahalesi 23

Bu Kıta Üzerinde Her Olayda Küba Sorumlu Tutulmuştur 27

Venezuela'daki Mücadeleye Bir Bakış 31

Devrimcilerin En Büyük Öğretmenleri 35

Kentten Gerilla Yönetimi Bir Saçmalık 39

Sessizlik İçinde, Bir İftira Kampanyasına Karşı Koyduk 43

Fabrico Ojenda'dan Bir Mektup 45

Yöntem ve Taktiklerde Değişiklik 49

Gerilla Kuşaklarının Ekonomik Araçla Boğulması 52

Venezüela Komünist Partisinden Diğer Bir Belge 56

Savaşçılarla Dayanışmamızı Açıklamak Hakkımızdır 62

Douglas Bravo, Bir Çeşit «Baragua Protestosu» Çekmiştir 65

Devrimcilikte Uzak-Yakın Hiçbir İlişkisi Olmayıp da Kendine Devrimci Diyenler Vardır 68

Devrimciler, Düşmanın Elinde Bir Araç Olabilecek İşlemlerden Kaçınmayı Bilirler ... 72

Devrimcileri Katil, Leoni Rejimi İse «Barış Savunucusu» 76

Batı Dağları ve El Bachiller'deki Gerilla Savaşçılarıyla Dostluğumuz İlan Ediyoruz ... 80

Bu Yarıkürede Herhangi Bir Diğer Rejimden Daha Çok Komünist Öldürülen Rejimle Asla Yeni İlişkiler Kurmayacağız 83

Bu Devrim Asla Kimsenin Kuklası Olmayacak Yalnız Kendi İdeolojik Çizgisini İzleyecektir 86

Diğer Devrimcilerin Her Yaptığından Küba'yı Sorumlu Tutmak Gülünçtür. 89

